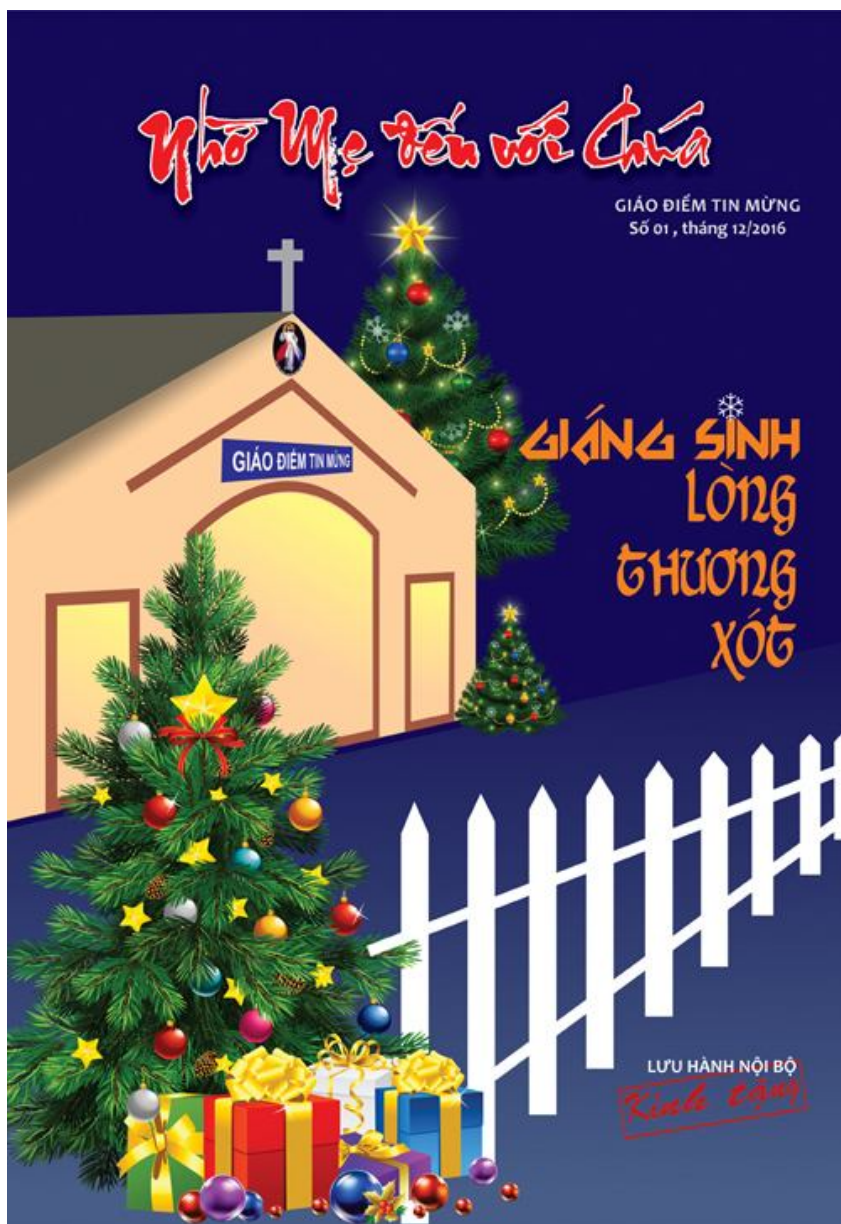

Nhớ Mẹ đến với Chúa

GIÁO ĐIỂM TIN MỪNG
Số 01, tháng 12/2016

GIÁNG SINH
LÒNG
THƯƠNG
XÓT

LƯU HÀNH NỘI BỘ
Kính gửi

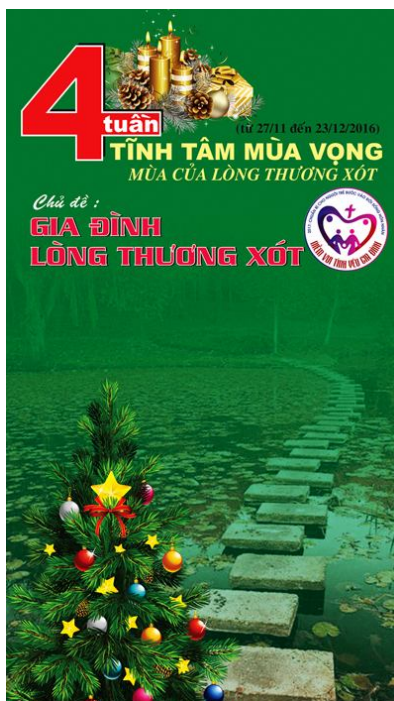
MÙA VỌNG MÙA CỦA LÒNG XÓT THƯƠNG

Lm. Giuse Trần Đình Long

Mùa Vọng là mùa chờ đợi. Nhưng chúng ta chờ đợi cái gì ?

Cơn gió lạnh se sắt kéo về thành phố mấy ngày nay báo hiệu “trời lập đông chưa em..” hay chuẩn bị cho “*Một Mùa Sao Sáng, đêm Noel Chúa sinh ra đời...*”

Thư mục vụ Mùa Vọng và Mùa Giáng Sinh 2016, Đức Tổng Giám Mục Phaolô, Tổng Giáo Phận Sài Gòn viết: "Tôi gửi thư này đến anh chị em vào lúc thế giới đang chịu quá nhiều đau khổ vì các hành vi khủng bố, nhưng thế giới vẫn tràn đầy sức sống, tràn trề hy vọng. tôi viết cho anh chị em trong tâm trạng hoàn toàn tin tưởng và phó thác vào 'Lòng Nhân Từ Thương Xót' của Thiên Chúa... Mùa Vọng là mùa

của lòng khát khao đón Chúa, yêu mến Chúa thật nhiều... nên chủ động làm thỏa mãn cơn khát của mình và của tha nhân bằng cách tích cực lắng nghe Lời Chúa và đem ra thực hành trong sự tín thác hoàn toàn vào Chúa."

Đức Tổng Giám Mục nhấn mạnh cần phải "phổ

biến Lòng Chúa Thương Xót cho mọi người, và đưa ra những ứng dụng thực tế như giúp đỡ cơm ăn áo mặc, nhưng quan trọng hơn là phải giúp đỡ về mặt tinh thần: làm thế nào để mọi người được hưởng nhờ Lòng Chúa Thương Xót".

Có phải đợi đến mùa vọng, người ta mới mong chờ không? Có phải đến mùa vọng, ta mới cứu giúp, mới thực hành Lòng Thương Xót không? Thật ra, cả đời người phải là một mùa vọng, vì lúc nào ta cũng khao khát Lòng Thương Xót của Chúa và chờ mong lòng xót thương của con người, nhất là khi gặp khó khăn, thử thách, hoạn nạn, khổ đau...

Trong bài huấn từ ứng khẩu trước các linh mục tu sĩ chủng sinh tại Kenya (*Kenya có 1830 linh mục triều, 914 linh mục dòng, 800 tu huynh, 1463 chủng sinh, 5500 nữ tu*) trong chuyến công du Phi Châu, ĐTC Phanxicô nhấn mạnh đức tính xót thương, cảm thương mà linh mục tu sĩ phải có, đó là **"biết khóc"**

"Khi một linh mục hay tu sĩ nam nữ, khô cạn nước mắt thì có một cái gì đó không ổn. Các bạn hãy khóc vì sự bất trung của mình, khóc vì sự đau khổ của thế giới, khóc vì những người bị gạt bỏ, những người bị bỏ rơi, các trẻ em bị sát hại, khóc cho những điều chúng ta không hiểu, khóc khi chúng ta không thấy ai trả lời được hết mọi chất vấn 'tại sao' ?..."

Đó là những tâm tình khát khao chờ đợi và đáp lòng mong đợi bằng lòng thương xót. Có khi tha thiết. Có khi nôn nóng...

Mùa Vọng đến rồi. Tôi có được tâm tình chờ đợi ấy không ? Mắt tôi có mãi mòn, lòng tôi có rộn lên niềm khát vọng khi tôi hát lại lời ngôn sứ Isaia :*"Trời cao hãy đổ sương xuống, và ngàn mây hãy mưa Đấng chuộc tôi"* (Is 45,8)

Nếu mắt tôi vẫn thờ ơ trước những cảnh thương tâm. Nếu lòng tôi vẫn lạnh lùng trước những đau khổ của tha nhân. Nếu tôi không

biết xót thương những người đang cần được thương xót. Nếu tôi chỉ chờ một người mà tôi không biết như bài hát *“Không cần biết em là ai. Không cần biết em từ đâu...”* Nếu tôi chỉ đợi một người tôi không thương, không nhớ. Nếu vậy thì thật là vô vị và nhạt nhẽo cho tâm hồn tôi. Lúc đó tôi vẫn phải mượn những bản thánh ca giảng sinh, những hoạt cảnh, những đèn sao, hang đá, máng cỏ để tìm thấy ở đó một hương vị Noel như những năm nào. Để rồi mùa vọng qua đi, lòng vẫn lạnh lùng vô cảm, rồi chìm hẳn vào những lo âu mới, những rộn ràng mới của ba ngày Tết Nguyên Đán sắp tới đây.

Mùa Vọng là mùa Hội Thánh muốn chuẩn bị tâm hồn con cái mình chờ đợi để đón nhận một con người, chứ không phải đón nhận quà cáp tiệc tùng của cái danh vọng chức tước địa vị. Con người ấy thực sự đã đến rồi, đã có mặt trong lịch sử loài người, đã “cắm lều ở giữa loài người” (Ga 1,14). Nhưng

Đấng ấy có khi vẫn còn phải đứng chờ ở ngoài cửa nhà tôi, chưa được tôi mời vào nhà, đón vào lòng tôi. Đấng ấy là : **Đức Giêsu, Đấng Giàu Lòng Thương Xót.**

Có người sẽ nghĩ : Ô tưởng ai, con người Giêsu ấy thì tôi đã nghe quá quen rồi. Tôi quen quá đến độ không có nhiều cảm hứng khi nhắc đến tên Ngài bằng khi nghe nhắc đến tên một chiếc xe hơi đời mới, một cái điện thoại di động 4G, hay một giấy phép xuất cảnh, giấy báo lãnh tiền, giấy phép làm nhà thờ và cho chịu chức linh mục... Đó là một sự chua chát, mà sự chua chát có thật. Sang thiên niên kỷ mới này, người ta nói chung, không còn tha thiết với con người Giêsu nữa sao ? Thế mà vẫn hào Đôxtôepxki, tác giả “Anh em nhà Karamazôp” bị trù dập vì niềm tin đã khẳng khái nói “Tôi không thể không nói về Giêsu Kitô, vì tất cả các vĩ nhân trong lịch sử rồi cũng qua đi, nhưng Giêsu Kitô thì còn mãi mãi...”

Dù gì đi nữa, Hội Thánh cũng vẫn cứ mời gọi chúng ta khát vọng con người ấy, chờ đợi con người ấy. Vì nếu con người Giêsu thực sự chưa đến tận trong lòng dạ chúng ta, tận trong tim óc chúng ta thì hàng năm Giêsu vẫn còn nằm bất động trong hang đá máng cỏ huy hoàng ánh điện. Lúc đó tiền của, chức tước, địa vị vẫn còn là những khát vọng vô cùng lớn lao chắt chứa trĩu nặng trong lòng con người, kéo chúng ta xuống, xuống nữa, cho đến lúc nhận chìm cả hồn xác chúng ta trong cái tối tăm đời đời của nó.

DTC Phanxicô nhận xét: "Tham vọng, của cải và tiếng tăm, không có chỗ trong đời sống của một linh mục hay tu sĩ. Có một số người muốn theo Chúa vì một lợi lộc nào đó. Đó là cám dỗ theo Chúa vì tham vọng: tham vọng tiền bạc, tham vọng quyền bính. Đó là một cám dỗ được gieo vào tâm hồn, và nó lớn lên như cỏ dại. Trong đời sống theo Chúa Giêsu, không có chỗ

cho tham vọng riêng, cũng chẳng có chỗ cho giàu sang, hoặc trở thành một người quan trọng trong thế giới"

Vì thế trong mùa vọng, Lời Chúa qua miệng ngôn sứ Isaia lại được đọc lên như tiếng kêu mời tha thiết của Thiên Chúa, Đấng giàu lòng thương xót: "Mọi xác phàm sẽ được Thiên Chúa đến cứu thoát. Tiếng của người hô trong sa mạc. Hãy dọn đường cho Chúa. Hãy bạt lối Người đi. Mọi thác ghềnh sẽ được lấp đầy. Mọi núi đồi sẽ hạ thấp. Nơi cong queo nên thẳng tắp. Chỗ gồ ghề thành đường đi phẳng lì..."(Is 40,3)

Đây là niềm vui cho toàn nhân loại. Chúa chúng ta đang đến, và bàn tay Người sẽ làm những điều lạ lùng.

Nhưng thường thì những lời vui mừng này lại được hiểu một cách hết sức chủ quan. Hôm nay gần lễ Giáng Sinh rồi, tôi phải dọn mình tôi cho sạch để mừng một ngày lễ lớn. Những gì ngăn cách giữa tôi và anh em

như lũng sâu, như vực thẳm, tôi phải lấp đầy bằng bác ái, bằng tình thương. Những kiêu ngạo, ý riêng mình, tự ái ngất cao như núi, tôi phải hạ xuống, khiêm cung, vâng phục. Những gì lươn lẹo như đường cong queo, tôi phải chỉnh đốn lại cho ngay thẳng...

Khách quan mà nói, làm được như vậy là việc tốt. Tốt cho tôi và đỡ khổ cho cộng đoàn.

Nhưng nếu chỉ có thế thì có lẽ tôi chẳng cần Đức Giêsu đến làm gì. Các sách học làm người, các tôn giáo khác cũng dạy tôi ăn ngay ở lành, làm việc lành phúc đức...

Hơn như thế, phải xác tín rằng : Hôm nay, nếu tôi có làm nên việc đạo đức tốt lành nào chính là nhờ Đức Giêsu Kitô, Ngài đã đến rồi, đã chết và đã Phục Sinh. Và hôm nay, Thần Khí Đức Kitô đang tràn ngập trên tôi, và trên thế gian tội lỗi, nhờ đó mà tôi có được sức hồi sinh.

Những ngày của ngôn sứ Isaia cũng như ngày của

Gioan con Zacharia, khi hai vị tiên tri ấy nói lớn lên lời vui mừng này, thì tất cả nhân loại còn ngồi trong tối tăm của bóng chết (Lc 1,79) quyền lực của tội lỗi còn ngự trị trên mọi con người. Không ai có khả năng ngóc đầu lên được, mà vinh quang Thiên Chúa thì lại không thể chung đụng được với hàng phạm nhân tội lỗi. Tội trước mặt Thiên Chúa là phải loại trừ, nhưng lòng thương xót của Thiên Chúa lại không thể tiêu diệt những kẻ tội lỗi, nên Ngài bắt Con của Ngài phải thành tội nhân, phải gánh hết mọi tội lỗi của nhân loại. Thiên Chúa yêu chúng ta đến nỗi Ngài bắt Con Ngài phải chết treo thập giá thay thế cho chúng ta tất cả. "Thiên Chúa đã yêu thế gian đến nỗi ban Con Một của Ngài" (Ga 3,16).

Sigrid Undset, một nữ văn sĩ Na Uy đã viết trong cuốn “Bụi Cây Cháy Rực” những dòng tuyệt diệu như sau :

“Thiên Chúa có thể bắt con người đi theo con

đường Ngài đã vạch ra, vâng phục Ngài như những vì sao. Nhưng Thiên Chúa đã làm người, và để quyền năng vô biên tuyệt đối của Người ngoài ngưỡng cửa của thế giới nhân loại. Quyền năng vô biên tuyệt đối vẫn hằng điều khiển vũ trụ này đi ra, và Ngài đi vào giữa đám đông các tâm hồn nhân loại, để ăn xin: xin người ta cho phép Người cho; xin người ta cho phép Người chia sẻ nguồn phong phú huyền diệu trong chính hữu thể Người. Trong đêm nay Thiên Chúa đã bỏ Thiên Chúa, nhưng Người đã không bỏ loài người”

Các lý do chờ đợi của Mùa Vọng là thế. Chúng ta chờ, chúng ta vọng, một con người đang đến để chết thay cho chúng ta. Nên lời loan báo của Gioan phải là một tin vui cho tất cả nhân loại hôm nay: Đức Giêsu đến dọn mọi nẻo đường để Thiên Chúa đến gặp được nhân loại tội lỗi bằng chính mạng sống của Ngài.

Đức Giêsu, con người Thiên Chúa đã lấp bằng hố sâu ngăn cách giữa nhân loại và Thiên Chúa. Ngài kéo tôi từ lũng sâu tội tăm tối lỗi lên bằng với Ngài, đồng hình đồng dạng với Ngài. Và nơi lòng dạ cong queo tà vạy của tôi, nơi chứa đầy những tham sân si... con đường gồ ghề lởm chởm ấy chỉ có Đức Giêsu mới uốn nắn sửa chữa cho ngay thẳng được bằng máu của Ngài.

Tôi muốn mình trở nên thánh thiện, thì tôi phải chờ, phải đợi, phải mong, và đón nhận con người Giêsu vào lòng tôi, vào đời tôi. Lúc ấy chính Đức Giêsu Phục Sinh và Thần Khí của Ngài sẽ canh tân đổi mới con người cũ kỹ của tôi, làm cho tôi có lòng xót thương anh em như Ngài đã xót thương tôi.

Tiên tri Baruk đã kêu mời chúng ta chờ đợi Đức Giêsu thế này: “Giêrusalem hỡi, hãy cởi bỏ chiếc áo choàng tang tóc và khăn cùng của người. Hãy mặc lấy sự huy hoàng của vinh quang

Thiên Chúa mãi mãi. Bởi vì Thiên Chúa đã quyết định phải hạ xuống mọi núi cao, và mọi đồi non cổ xưa, và lấp đầy các thung lũng để làm bằng mặt đất, ngõ hầu Israel bước đi vững chắc trong vinh quang Thiên Chúa” (Bar 5,1-3).

Hôm nay những ai đã được diễm phúc làm con cái ơn cứu độ, và vẫn còn giữ lòng trung tín với Đức Giêsu Kitô, thì những người ấy vì theo Đức Kitô sẽ luôn luôn gặp những ngày tận thế, ngày cánh chung trong đời mình, và trong tâm hồn mình: đó là những ưu phiền đến cay đắng, những cô đơn đến kinh hoàng trước thế gian và tội lỗi. Có lúc tưởng chừng như Thiên Chúa bỏ rơi mình để mặc cho cả thế gian đè sập trên đời mình. Chính lúc tối tăm ấy, Đức Giêsu sẽ hiện đến trong đời họ, trong lòng họ, để an ủi, nâng đỡ, bổ sức, quảng họ trên vai và đồng hành với họ từng ngày cho đến cuối đời. Và ngày quang lâm, các tầng trời rung chuyển, Đức Kitô lại đến, để

Người thế nào thì thân xác kẻ gắn bó với Người trong đau khổ cũng sẽ thấy như vậy.

Những ai không gặp được Đức Kitô trong những đau khổ đời mình hôm nay, mà chỉ đặt khó khăn cơ cực đời mình vào tiền cửa, vào quyền lực thế gian, vào đam mê xác thịt thì ngày Đức Kitô đến trong quyền năng và vinh quang, làm sao họ có thể rướn mình, ngẩng đầu lên mừng rỡ đón Ngài, Đấng vô cùng yêu thương họ ? Vì từ lâu họ đã không còn là con cái của ơn cứu độ, vì họ đã chọn sự an nghỉ trong tối tăm của thế gian và của Satan rồi.

"Đức Giêsu, Chúa chúng ta đã Nhập Thể và Nhập Thế, đã làm người, đã vào đời; chúng ta cũng được mời gọi sẵn sàng nhập cuộc như Ngài. Chúng ta hãy đến với những người khác, hãy sẵn sàng giao lưu đối thoại với họ. Hãy tạo nên những nhíp cầu rất cần thiết cho thế giới chúng ta hôm nay. Để mọi người có thể đến với nhau, trao đổi với nhau trong tình huynh đệ, vì tất cả đều là

con của một Cha ở trên Trời.
Hãy nối kết với nhau, hãy
hợp nhất với nhau, làm thành
một Gia Đình Nhân Loại
Duy Nhất"

**“Lạy Chúa Giêsu,
Đấng giàu lòng xót thương,
xin hãy đến!**

Xin Ngài hãy đến
trong thung lũng tối tăm của
tâm hồn con để con cảm
nghiệm được Mùa Vọng là
Mùa của Lòng Xót Thương.
Amen”

*Góc thơ

VÀO SA MẠC

*Tĩnh lặng tâm hồn nơi Giáo Điểm,
Xa lánh trần gian bao mây mù.
Đơn sơ, khổ hạnh, thân kìm chế,
Khiêm tốn, nghèo hèn, xác vọng tu.*

*Sám hối quay về, nhìn hiện tại,
Ấn nấn bước tới, hướng thiên thu.
Tâm hồn thanh luyện nên nguồn sáng,
Đón Chúa vào đời Xót Thương ta.*

*Chuyên Giáo Điểm

TRÁI NGỌT TỬ TUẦN TĨNH TÂM

Đầu tiên con xin cảm tạ ơn Chúa vì Ngài đã ban cho con quá nhiều hồng ân.

Trong những tuần Tĩnh Tâm Mùa Vọng, mùa của Lòng Thương Xót, con cảm nhận không biết từ bao giờ con đã được Chúa hoán cải và thay đổi con người của con. Con là một người không được đẹp, nên gia đình không thương con, và con ghét tất cả mọi người trong gia đình. Thế nhưng Chúa đã đổ tràn lòng thương xót của Ngài trên con là kẻ tội lỗi để con biết yêu thương mọi người. Trước đây con chỉ biết khóc cho bản thân mình, giờ đây con tạ ơn Chúa vì con biết Chúa rất yêu con và con biết khóc thương người khác. Con xin Chúa cho tất cả mọi người biết rằng Chúa yêu tất cả mọi người không loại trừ một ai. Ngày nay con biết đọc kinh cho mọi người và đặc biệt là tu sĩ nam nữ. Con cảm nhận được rằng con rất hạnh phúc và bình an vì được Chúa thương yêu. Mỗi lần đọc kinh, con hay khóc, mặc dù con không nghĩ gì, con chỉ thấy rằng mình được Chúa yêu nhiều hơn khi nghĩ đến người khác. Con không sợ xấu nữa vì con nghĩ Chúa dựng nên con để con chúc tụng tôn vinh ca ngợi Ngài mà thôi.

Thú thật với cha là con bị dẫn dắt giữa việc rút chiếc nhẫn cưới để làm bác ái hay là đeo trên tay, vì trước khi làm

lễ cưới vợ chồng con mượn tiền để mua nhẫn cưới và con hứa với bản thân rằng con sẽ không tháo nhẫn cưới ra và sẽ đeo hết một đời. Thế nhưng con nghĩ rằng nếu mình cứ đeo trên tay thì không làm được gì và con đã tháo ra làm việc bái ái. Khi con cảm thấy nuối tiếc thì Tin Mừng thánh Luca cho con biết rằng “Ai có 2 áo thì chia cho người không có, ai có ăn thì cũng làm như vậy”. Thế là con gửi chiếc nhẫn để giúp những người khó khăn hơn con.

*Con chào cha nhé
Cô bé họ Trần*

• Con là đứa con tội lỗi, mấy chục năm qua con đã rời xa tình yêu Chúa. Vâng, con đáng bị trừng phạt vì những tội lỗi của con. Hôm nay và những ngày vừa qua, khi tham dự những Tuần Tĩnh Tâm Mùa Vọng tại Giáo Điểm Tin Mừng, con đã thấm và cảm nghiệm được về những đứa con hư hỏng không biết trân trọng tình yêu thương cha mẹ dành cho con của mình.

Con rất buồn, lo lắng và đau khổ khi nhìn chúng đi vào con đường sai trái. Như con cũng vậy, con làm Chúa đau đớn vì những tội lỗi của con, con đứng dưng với những hy sinh và tình yêu mà Người dành cho chúng con.

Hôm nay, tận sâu thẳm tâm hồn, con mong muốn trở về cùng Chúa tình yêu của con. Nhưng thân xác và linh hồn con vô cùng tội lỗi, hết sức yếu đuối. Xin cha và cộng đoàn hiệp ý cầu nguyện xin Chúa tha thứ mọi tội lỗi của con. Xin Chúa ban ơn Thánh Thần xuống soi sáng, giúp đỡ và dìu dắt

con, cho con được ơn khôn ngoan và sức mạnh để con chống trả mọi sự cám dỗ, tội lỗi xấu xa của ma quỷ.

Con là phụ nữ bán dâm, đêm đêm con đã làm điều ấy vì tiền, mặc dù con không cờ bạc. Phần lớn con dành cho gia đình, lo cho con gái và bệnh tật của con. Con có lỗi vì chi tiêu lãng phí (*về việc này con rất day dứt*). Với Chúa con có cầu nguyện và đi lễ ngày Chủ nhật nhưng không đầy đủ.

Sau khi lãnh Bí tích Thêm Sức, lúc ấy con khoảng 14 tuổi. Khi 15 tuổi, con bị cuốn vào tội lỗi. Con có gia đình, chồng con là người ngoại đạo. Sau đó con ly dị. Mấy chục năm rồi con không đi xưng tội.

Cách đây khoảng 4 năm con có đi xưng tội được 2-3 lần (*nhưng bây giờ con thấy chưa đầy đủ với những tội lỗi của con*).

Sau đó con quay lại với tội lỗi. Năm nay con đã 52 tuổi rồi, vậy mà con đã làm nhiều việc tội lỗi đáng lẽ chỉ dành cho những cô gái trẻ tuổi (thật là kinh khủng!). Ước gì con gặp được cha để xưng hết những tội lỗi của con để được cha tha thứ và giúp đỡ, nhờ lời chuyển cầu của Mẹ Maria xin Chúa tha thứ mọi tội lỗi của con.

Suốt từng ấy năm tháng, gần hết đời người, con luôn sống trong tâm trạng day dứt, không được một ngày vui trọn vẹn, vì những thiếu sót với cha mẹ, gia đình và con cái, đặc biệt là lỗi nghĩa với Chúa.

Hôm nay con muốn thật tâm quay trở về với Chúa. Con muốn làm việc tốt để đền những tội lỗi và sống tốt đẹp hơn. Nhưng vì hoàn cảnh khó khăn, con cứ lao vào những tội lỗi ghê tởm với tuổi đời xế chiều để kiếm sống. Con chạy đến cùng Mẹ Maria, con cầu xin Chúa thương tha thứ và giúp con thoát khỏi cảnh đời tội lỗi.

Nhưng, đức tin của con chưa đủ mạnh và sự chịu đựng của con chưa đủ để thoát khỏi những cám dỗ vì vật chất làm cho con cứ luẩn quẩn với tội lỗi. Con thành tâm xin cha cứu giúp con qua lời cầu nguyện của cha giúp con đến gần Chúa hơn.

Con muốn đến với Chúa bằng tất cả tình yêu của đứa con tội lỗi sa đọa. Hôm nay con đã quay về với Chúa, Người đã hy sinh xuống thế gian làm người, chịu bao sỉ nhục đòn roi đau đớn để cho loài người chúng con có cơ hội từ bỏ tội lỗi quay về bên Chúa.

Lạy Chúa, xin giúp sức con bằng quyền năng của Chúa. Xin ban ơn Chúa Thánh Thần soi sáng cho con được ơn khôn ngoan để hiểu biết tình yêu Thiên Chúa dành cho loài người để trở về với Chúa vì Chúa là Cha nhân từ và lòng lành vô cùng.

*Đứa con hoang đàng
Anna Nguyễn Thị Kiều Oanh*

**Chuyên mục : Công tác Bác ái tháng 10/2016*

Kính Mẹ Mân Côi

ÁNH SÁNG DIỆU KỲ

*Với người bình thường, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đẹp như lời ca trong bài hát **Đôi mắt của một nhạc sĩ** : "Mẹ cho em đôi mắt sáng ngời...để nhìn đời và để làm duyên...".*

Còn với những người khiếm thị, đời được "nhìn" bằng cách lắng nghe, cảm nhận, tưởng tượng và duyên được thể hiện qua sự lạc quan cùng cách lan tỏa niềm yêu đời cho những người xung quanh.

Tháng mân côi đã đến, nhóm Thiện nguyện Tín thác chúng tôi qua sự dẫn dắt của cha linh hướng Giuse. Chúng tôi mang hơn 600 phần quà đến với những người khiếm thị của 4 huyện: Chợ Thành, Bình Long, Bù Đốp và Lộc Ninh thuộc tỉnh Bình Phước.

Sáng thứ ba ngày 18 tháng 10 năm 2016, chúng tôi cùng nhau khởi hành lúc 5g 30 trên chuyến xe 29 chỗ, điểm đến đầu tiên là tại văn phòng hội người mù thị trấn Chợ Thành, trao 116 phần quà cho bà con khiếm thị, tới đây chúng tôi gặp rất nhiều hoàn cảnh đáng thương, trong số

người chúng tôi tiếp cận có bà Nguyễn thị Nhẹp mù 2 mắt ở ấp Hiếu cảm thị trấn Chơn Thành, năm nay bà 70 tuổi đã 20 năm sống trong tối tăm mù loà, sau khi mổ cườm ảnh hưởng đến thần kinh mắt, chồng chết hơn 30 năm nay, bà sống một mình trong căn nhà nhỏ, con gái lấy chồng xa nhà nghèo không giúp gì cho mẹ, người con trai duy nhất tên Trần thanh Điệp 40 tuổi có vợ ba con nhà nghèo vợ không may bị tai biến đã ba năm không lao động được, đứa con lớn mới 12 tuổi, đứa nhỏ nhất mới 4 tuổi cả ba đều là con gái, một mình anh Điệp phải gánh vác trên vai bao nhiêu là khó khăn vất vả, lo cho mẹ, cho vợ, cho ba đứa con còn quá nhỏ.

Đạo hiếu với mẹ cha, tình nghĩa với vợ chồng, trách nhiệm với con cái, thật là một tấm gương sáng của một người đàn ông nghèo tiền nghèo bạc nhưng lại rất giàu tình yêu thương.

Trái lại chúng tôi lại gặp em trai tên Nguyễn Minh Hải 12 tuổi, ở Minh Hưng thị trấn Chơn thành, em là đứa con đầu của hai vợ chồng, khi

sinh ra bị bại não cha mẹ bỏ rơi và hai người chia tay nhau vì cả hai đổ lỗi cho nhau, cha thì bảo đứa con tật nguyền ra đời là do mẹ, còn mẹ thì bảo do cha. Cuối cùng bao nhiêu tức giận của cha mẹ trút hết

hết đứa con tội nghiệp, hai người chia tay và bỏ đi khi em mới hơn một tuổi, cái tuổi mà những đứa trẻ khác được cha mẹ ôm ấp, yêu thương, ẵm bồng thì em không được. em chỉ còn ông bà nội sớm hôm chăm sóc dưỡng nuôi, đến năm 4

tuổi em bị sốt nặng và mù cả 2 mắt không chữa được đến nay, em chỉ nằm một chỗ không nói được, không nhìn thấy ánh sáng, sống nhờ vào trợ cấp xã hội là chính, trông thấy bà nội ẵm cháu trên đôi tay với thân thể gầy còm của bé, tay chân tong teo thật tội nghiệp. em không nói, không đi lại, không nhìn thấy ánh sáng, sống nhờ vào tình thương của ông bà nội nay đã gần tuổi bảy mươi. Cha đi lấy vợ khác, mẹ cũng đi thêm bước nữa.

Cả hai chẳng quan tâm đến sự hiện diện của em trên cõi đời này, dầu ai cũng biết rằng em ra đời là kết quả của sự mặn nồng ân ái trong cái tình yêu mà hai người trao cho nhau, nay đã 12 năm trôi qua không biết được mấy lần cha hoặc mẹ ghé nhìn đứa con tội nguyên đáng thương mà chính mình đã mang nặng đẻ đau. Cả hai cũng đều đưa ra hoàn cảnh khó khăn, cơm áo gạo tiền cho gia đình mới, nên dùn đẩy cho nhau. Cuối cùng ông bà nội vì thương cháu nên đã hy sinh vất vả chăm sóc nuôi dưỡng, ông bà nói : “mình còn sống ngày nào thì dành trọn tình thương cho cháu, đến ngày

nào ông bà không còn sức lo được nữa thì ông bà mới nhờ đến xã hội giúp cho, chứ giờ này mà gửi vào mái ấm, thì thương lắm!”.

Đã 12 năm trong vòng tay của ông bà, tuy em không thấy, không nói nhưng chắc chắn là em vẫn cảm nhận được cái hơi ấm của ông bà nội, em vẫn nhận ra mình được yêu thương, qua từng hơi thở, qua nhịp đập của trái tim.

Điêm tiếp theo là Hội người mù ở huyện Bình Long, chúng tôi đến đây với 160 phần quà, bà con đã tập trung rất sớm, bởi vì *“cách đây đã 3 năm, nhóm Thiện Nguyện đã đến tặng quà, bây giờ lại ghé thăm tặng quà lần nữa nên bà con vui mừng hơn hở lắm!!”* Người chi hội trưởng khoe với tôi.

(Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn) Nhìn vào đôi mắt là chúng ta có thể biết nỗi lòng bên trong của một người. nhưng niềm vui của bà con ở đây không thể hiện qua ánh mắt mà là qua gương mặt rạng ngời, và những nụ cười tươi trên môi, họ là những người khiêm thị, không nhìn thấy ánh sáng, nhưng tất cả họ đều nhìn thấy tình yêu thương và họ luôn sẵn sàng đưa tay đón nhận tình yêu mà chúng ta mang đến với họ.

Tại đây có một số bà con là người Công giáo, chúng tôi đi đến đâu cũng vậy, vì công việc của chúng tôi không phải chỉ đến thăm tặng quà, mà là mang Tình yêu Thiên chúa đến cho mọi người, đối với người Công giáo thì chúng tôi đến để cho họ nhận ra quyền năng và Lòng thương xót của Chúa luôn ở với họ được thể hiện qua những hy sinh, bác ái. Còn với những an hem lương giáo thì chúng tôi cũng thể hiện cho họ nhận thấy; dẫu họ không biết Chúa là ai, nhưng Chúa luôn yêu thương và đồng hành trong cuộc sống.

Đến nơi đâu cha linh hướng Giuse cũng xin phép để gửi đến những người Công giáo những chiếc máy nghe bài giảng và những tư liệu lòng Chúa thương xót.

Ở đây, tôi may mắn gặp được cụ ông Nguyễn Văn Trọng, 79 tuổi ở giáo xứ Bình Long, ông sống trong mù loà đã 11 năm, và trong người rất nhiều bệnh về thân xác của tuổi già. Khi nghe tin nhóm Thiện nguyện Tín thác đến thăm tặng quà, và được tin có cha Giuse đến nên ông rất vui

mừng chờ đợi trong suốt mấy ngày nay, ông ôm lấy cha và những giọt nước mắt tuôn trào trong nỗi nghẹn ngào nức nở, ông trông mong được gặp cha, ông biết cha từ lâu lắm rồi - ước ao bấy giờ của ông là được một lần đến Giáo điểm Tin Mừng Nhà Bè để được cùng cộng đoàn cầu nguyện trước linh đài Lòng thương xót. Và, để xin ơn – Xin Chúa thương xót chữa lành cho căn bệnh ung thư quái ác của bà – người vợ đã thủy chung với ông suốt gần 50 năm nay. Hơn thế nữa, ông muốn dâng lên Chúa xót thương 6 đứa con của mình – chỉ biết chạy đua với tiền của, mất hết lòng tin vào Chúa, sống khô khan, nguội lạnh – vì ông đã bất lực, vì ông không còn được nhìn thấy và dạy dỗ chúng như xưa nữa!

Cả nhóm tạm nghỉ trưa dưới bóng mát hàng cây ven đường. Lót dạ tạm mấy cái bắp luộc còn lại của bữa sáng trên xe.

13 giờ 30, dưới cái nóng bức oi ả của vùng đất trung du. Cả nhóm tiếp tục trao 104 phần quà cho bà con tại Hội người mù huyện Bù đắp.

Và tiếp nối chuyến công tác ở điểm cuối cùng là Hội người mù huyện Lộc Ninh, 251 phần quà Lòng thương xót được trao tận tay đến 251 con người mang đôi mắt sâu hoắm. Tôi lân la hỏi thăm một góa phụ khiếm thị;

một hoàn cảnh thật đáng thương – hình ảnh người mẹ đẩy đứa con trên xe lăn - chị Bích Nga, ngụ xã Lộc Điền và người con trai ngồi trên xe lăn là em Tài. Em bị nhiễm chất

độc da cam, khi sanh ra, em không nói, không đi được, với thân hình khuyết tật, bà mẹ đẩy em trên chiếc xe lăn, hỏi ra mới biết; một người mẹ đã suốt bao nhiêu năm gánh chịu nỗi bất hạnh của cuộc đời. Em Tài là đứa con trai đầu của vợ chồng chị, 6 năm sau chị sanh đứa con thứ hai, cũng lại nhiễm chất độc da cam, sanh đứa con thứ ba - vợ chồng chị hy vọng vào đứa con này, rồi cũng chẳng khác gì hai anh của nó. Ba thằng con – mang trên mình những dị tật của hậu quả chiến tranh. Cha của chúng thấy vậy, bỏ đi biệt lập đã 24 năm rồi. Một thân một mình vò võ lam lũ chăm sóc 3 đứa con khuyết tật.

Rồi cũng qua, tất cả ***“nhờ vào lòng tín thác, cậy trông tuyệt đối vào Chúa Quan Phòng – Lòng Chúa thương xót không bỏ rơi mẹ con tôi”*** Chị tâm sự.

Mẹ Maria ơi! Sau chuyến đi này, qua sự gặp gỡ của rất nhiều hoàn cảnh đáng thương, con cảm nhận một điều; chung quanh con còn biết bao người đang sống trong nghèo khổ, thiếu thốn, không đủ cái ăn, không đủ cái mặc...đặc biệt là thiếu sự yêu thương của đồng loại.

Chúng con – Nguyễn dâng hết tất cả trong hy sinh, để sẻ chia, để cảm thông, để xoa dịu nỗi đắng cay, buồn tủi đến với những hoàn cảnh khó khăn, nghèo khổ, bệnh tật...

Chúng con – Nhờ Mẹ, qua Mẹ, xin làm theo lời dạy của Mẹ Maria : ***“Người bảo gì, các con cứ làm theo”***.

Vâng, chúng con xin làm theo ý Chúa: Mang lòng thương xót của Chúa đến cho mọi người. Đó là tất cả ý nguyện làm Quà dâng lên Mẹ trong tháng Mân Côi này.

*Nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác
Tỉnh Bình Phước – Việt Nam*

**Chuyên mục : Công tác Bác ái tháng 11/2016*
Kính Các Thánh & cầu nguyện cho các linh hồn

“Những ngày mưa bão lũ, là những ngày tim ta cuộn cuộn sóng...”

Mẹ thiên nhiên hiền hòa là thế khi ban tặng cho con người biết bao điều quý giá, nhưng cũng dữ dội là thế khi trút xuống nhân loại những cơn mưa mang theo những con nước hãi hùng có sức mạnh nhấn chìm mọi thứ. Vì đơn giản con người vẫn mãi là con người, đôi khi vẫn cảm thấy bất lực trước trời đất bao la!

Lũ tràn về. Gió thét gào. Mặt biển dậy sóng ì ào. Và lạnh. Và buốt. Và tiếng người í ới gọi nhau trong những cơn gió cuộn cuộn. Tiếng được. Tiếng mất. Chỉ còn những bóng người mờ nhạt trong cái khung nền ảm đạm...

Những ngày qua, nước lũ đã cuốn trôi hàng ngàn ngôi nhà, hàng ngàn con người đã chết hoặc mất tích, hàng ngàn gia đình đang sống trong cảnh màn trời chiếu đất... Chia ly, mất mát, đau thương... đó là những gì đã và đang hiện hữu nơi mảnh đất căn cỗi ấy. Dẫu biết rằng có mấy ai đi qua hết cuộc đời mà không phải chịu những cơn mưa. Nhưng có lẽ với họ – những người dân đang sinh sống

tại mảnh đất miền Trung – cuộc sống với họ đã không công bằng hay không muốn nói rằng là quá bất công. Đó là đối với những người trong cuộc, còn những người con xa quê đang mòn mỏi ngóng trông tin tức từng phút từng giây của người thân. Những giây phút thấp thỏm lo âu, những trăn trở trong từng đêm thao thức.

Ở đây - nơi Giáo Điểm Tin Mừng - nơi xa xôi hẻo lánh của Giáo phận Sài Gòn – nơi mà cha Giuse được giao phụ trách cũng không thoát khỏi những trăn trở, những âu lo, những thấp thỏm – sao cho mỗi ngày mỗi chu toàn bổn phận của mình với giáo dân, với từng linh hồn mỗi ngày đến đây khẩn cầu Lòng Chúa xót thương họ.

Ở đây – cũng đang mỗi ngày chống chọi hứng chịu với những cơn mưa, phủ bạt chống dột, nâng nền chống ngập... với cơ sở vật chất còn hạn chế. Trái tim vị mục tử cũng cuồn cuộn sóng khi nghe tin giáo dân, anh em miền Trung đang sống trong đau thương thiếu thốn – trái tim cuồn cuộn sóng lòng thương xót ấy không dừng lại – trái tim kêu gào trái tim.

Thế là, nhóm Tín Thác cấp tốc lên đường ra tận 4 xã nơi vùng rốn lũ miền Trung – Quảng Bình. Mang trên vai 25 tấn gạo, 25.000 thùng mì gói, hơn 2 tấn mì chính, bột nêm, 2.500 chai nước mắm, nước tương, đường, muối, sữa... Và, món quà tinh thần không thể thiếu của lòng thương xót gồm: Ảnh Chúa, tràng chuỗi, máy nghe giảng...

Những cơn bão rồi sẽ đi qua, nhưng nỗi đau thì vẫn nằm lại. Những chiếc thuyền ra khơi chỉ cố tìm thêm chút cá, chút tôm để vun vén thêm cho cuộc sống gia đình. Nhưng rồi bão ập đến, thành linh, không báo trước. Và trở về chỉ là những mảnh chắp vá còn lại của con thuyền trôi dạt vào bờ. Một chiếc nón, một mảnh áo. Đó là tất cả những gì còn lại. Để chiều chiều, lại có những người vợ, người mẹ dắt díu nhau ra bờ biển, nhìn về cái khoảng trời xa xăm và mệnh mông ngoài kia, chờ đợi sẽ thấy bóng ai đó trở về, nguyên vẹn. Thấy thương lắm những bóng người đợi chờ mòn mỏi, bóng hắt lên khi chiều muộn dần buông.

Điểm đến của nhóm Tín Thác là xã Quảng Trung, xã Hưng Trạch, xã Phù Hóa và xã Quảng Phương thuộc 2 huyện Bố Trạch và Quảng Trạch, Tỉnh Quảng Bình.

Trong 3 ngày lễ theo nhóm Tín Thác tặng quà, giúp đỡ phần nào cái cơ cực thiếu thốn của bà con vùng lũ :

Tôi thấy mình trưởng thành hẳn lên.

Tôi thấy mình giàu có hẳn lên trong cảm xúc.

Tôi thấy mình còn hạnh phúc lắm, đủ đầy lắm khi thấy những đứa trẻ nơi vùng lũ trôi qua chia nhau gói mì tôm mà gặm cho qua cơn đói.

Tôi hiểu được thế nào là khắc nghiệt, là khổ đau khi chứng kiến cảnh những gì mà mình vun đắp nên, căn nhà mình xây, đàn gà vừa độ lớn chuẩn bị đem bán để dành dụm tiền cho con ăn học bỗng chốc bị cuốn trôi đi tất cả. Có chỗ từng là những mái nhà ngập trong hạnh phúc của những bữa cơm gia đình, giờ chìm trong màn nước thăm thẳm, và người co ro trên mái nhà, chờ đợi, khắc khoải...

Có nỗi đau nào không chan chứa tình thương,

Có xót xa nào không khiến lòng ta ray rứt.

Nhưng tự hỏi trong cuộc sống bộn bề, lắm bon chen chật vật cho “cơm áo gạo tiền”, có mấy ai bỏ chút thời gian

để lắng nghe và đưa mắt nhìn sang những cuộc đời khác. Và cái sự thật trong mỗi phần quà khiến chúng ta không khỏi chạnh lòng (!?)

Chúng ta – những người thật hạnh phúc khi được ngồi đây – ngồi nhìn ngắm những giọt mưa rơi tí tách, đôi khi còn thích thú với cái cảnh nước ngập lênh láng trên đường phố, có biết đâu còn đó những con người đang phải đối diện với sự sống và cái chết, phải tranh chấp từng phút từng giây với trong cơn lũ ủa về. Tại cuộc sống vô tình hay tại ta vô tâm?...

Đôi lúc tôi đã mất lòng tin về tình người, khi có lần thấy một bà cụ bán cam ngã xuống đường, những quả cam lăn long lóc mà người vẫn đứng đưng, vẫn cán lên, giống như chà lên những hy vọng lam lũ, chà lên bữa cơm chiều nay nơi dưới chân cầu.

Nhưng mỗi khi mùa mưa bão lại về, vị Mực tử có tấm lòng thương xót và nhóm Tín Thác lại hướng về bất cứ nơi nào trong nước Việt thân yêu. Cùng da vàng máu đỏ, cùng uống chung giòng nước Mẹ Việt Nam. Mỗi người san sẻ một chút của mình, bớt đi một tô phở, bớt đi một điều thuốc, bớt đi một chút cà phê... Một chút, một chút thôi mà đong đầy tình người!

Có những đứa trẻ còn đập cả ống heo dành dụm của mình để gửi chút yêu thương ra miền Trung xa xôi, miền Trung mà có lẽ chưa bao giờ chúng được đặt chân đến. Nhưng chúng yêu, chúng quý bởi vì đó giống như một phần máu thịt, và những con người ngoài kia chính là anh em, là những người thân thương đang rất cần mỗi người thương xót.

Và tình thương mến, sự đùm bọc thì không mua được bằng tiền, nó được đo bằng tấm lòng. Một chút yêu thương, một chút động viên cũng đủ giúp người ta đứng dậy

và vượt lên những nghịch cảnh của số phận. Vậy thì một trời yêu thương, một biển yêu thương mà chúng ta dành cho miền Trung thân yêu sẽ có sức mạnh lớn đến nhường nào.

Tôi đã đôi lần tự hỏi sức mạnh nào, niềm tin nào đã khiến miền Trung có thể chống chọi với sự nghiệt ngã của thiên nhiên đến thế. Tôi đã từng hỏi tại sao miền Trung không ghen tị với những ngày êm đềm ở miền Nam, sao miền Trung không trách than và bỏ mặc cho số phận của mình, số phận phải oằn mình chịu những cơn bão lũ. Nhưng bây giờ thì tôi đã có câu trả lời cho riêng mình.

Chiều về, thả hồn một chút bên sông Nhật Lệ. Nghe tin bão lại sắp về lần nữa. Miền Trung lại sắp phải chịu những trận gió gào thét, những cơn mưa dày nặng trĩu và dòng nước thì cứ chực cuốn trôi đi tất cả...

Đâu đó những trái tim lại rục lên, lại cuộn cuộn sóng - gieo rắc vào mỗi người những nỗi băn khoăn, nước mắt tôi vội lặn dài trên má:

*“Nhà Bè mưa lớn, đứng ngòi không yên,
Miền Trung lũ lụt suốt đêm không ngủ
Nơi Giáo Điểm xa xôi, niềm vui chưa dứt, bao nỗi âu lo
Dáng mục tử gầy hơn trước, tóc đã thêm sợi bạc
Chiều nay tin bão lũ miền Trung, lòng mục tử chưa xót
Chúa thương xót đâu?
Về chưa?!*
Chưa về lòng con thắt đau...”

Thương lắm miền Trung ơi!

*Nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác
Tỉnh Quảng Bình – Việt Nam*

*Chuyên Bên lề

LỮ & CON NGƯỜI

Hà Nội đang vào thu - mùa của những cảm giác lãng mạn và ngọt ngào nhất! Đó là bầu trời xanh với lãng đãng mây trắng trôi; là gió heo may khô và cái se lạnh len trong từng góc phố; là sắc vàng giòn tan của lá cây rơi rụng trên những con phố dài. Thật yên ả và mệnh mang biết mấy!

Sài Gòn thì đang nắng. chợt mưa, những cơn mưa cuối mùa làm người ta cứ ngỡ, vội vàng trốn tránh. Cái nắng bụi mưa ngập cú thủy chung với dân Sài thành, với con người chỉ biết cặm cụi, vồn vã, tất bật với cơm áo gạo tiền để chạy đua với phát triển về mọi mặt đến chóng mặt; âu đó cũng là sự thanh cao để vươn tới tương lai rạng rỡ ấy!

Nhưng có ai hay, phần chữ S nhô ra biển Đông của đất Việt - miền Trung lại không phải là khoảng thời gian êm đềm. Không phải là những cái tất bật, vồn vã thanh cao, rạng rỡ ấy. Với miền Trung, với Hà Tĩnh, với Quảng Bình... chỉ là mùa của bão lũ tang thương, của mất mát bộn bề, của những giọt nước mắt xót xa khi nghĩ về tương lai: “cứ như rì mồn rãng mới hết nghèo được...”

Lũ đến, lũ về.

Lũ đến, cây ngã, nước ngập trắng ruộng đồng.

Lũ đến, nhà cửa, gia súc, gia cầm tháo chuồng trôi theo con nước dữ.

Lũ đến, lũ cuốn cả con người ...

LỮ. Nó đến nhanh và đi cũng chóng vánh, lấy mất tất cả, chỉ để lại những tang thương.

Tôi - một linh hồn đã dành trọn tuổi thơ với cái khó nhọc miền Trung mùa nước lũ đã từng hỏi bố mình - “Bố đã từng phải trải qua cơn bão nào lớn như thế này hay chưa?” Bố bảo: “miền Trung thì năm nào mà chẳng có bão to, lũ lớn đến”. Rồi bố kể cho tôi nghe những ký ức về những năm cơn bão lũ mà bố nhớ nhất trong đời. Tất cả đều bắt đầu từ những tiếng gió gầm rít dữ dội. Cả nhà đang ngủ thì bị đánh thức bởi tiếng quạt âm âm của gió, của cây, theo sau đó là tiếng súc vật, tiếng sữa âm ỉ vang lên đến chói tai... đó là khúc dạo đầu của bản tấu nhạc Lũ...

Xin mọi người cho linh hồn này kể một chút xíu về nhà tôi. Mẹ tôi đã ra đi khi tôi vừa chào đời, chỉ còn có bố, có tôi và ông bà nội sống trong mái nhà tranh lụp xụp, cứ bão đến là liêu xiêu chẳng thể nào đứng vững giữa vùng đất trũng nhất của một huyện nghèo nhất của Quảng Bình. Tôi lớn lên trong vòng tay của bà nội và sự yêu thương mộc mạc của bố. Tôi cũng được đi học một buổi và một buổi đi chăn bò thuê như bao đứa trẻ trong cái làng Cồn với tôi là đây thơ mộng này. Cơm rau hai bữa và một củ khoai lột dạ buổi sáng khi đến trường. Thế mà cứ hồn nhiên, tung tăng trong ngày Chúa Nhật trên chiếc đồ cũ kỹ theo bố và ông bà đến nhà thờ họ dự lễ. Thế mà chẳng tôi nào cả nhà không quên đọc kinh lần chuỗi Mân côi, chuỗi lòng thương xót trước khi đi ngủ. Bà nội tôi, không biết ở đâu ai đó cho được tấm ảnh Chúa thương xót nhỏ bằng bàn tay, bà cất kỹ lắm, cứ tối đọc kinh bà mới đưa lên bàn thờ. Có lần tôi mượn để nhìn ngắm và để nghe bà giải thích về bức ảnh Chúa lòng thương xót ấy! Và được bà dạy phải đọc thuộc câu “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa”. Phải tin tưởng, phải trông cậy và biết phó thác...

Một mùa lũ nữa đã trôi qua, tôi lớn dần lên với thân hình mảnh khảnh đen nhẻm với đèn sách và “trách nhiệm” với đàn bò béo tròn.

Rồi, một ngày...cả cái làng Cồn nghèo đang say giấc sau một ngày dài vất vả. Tôi nghe tiếng ông bà hốt hoảng la toáng “Lũ đến!”, làm bố tôi cũng hoảng hốt theo. Cái tiêm thức và nỗi sợ vô hình cũng khiến một thằng bé (tôi) khóc òa lên và chui xuống gầm giường. Thế rồi cả nhà chạy lũ, không kịp thu dọn một thứ gì, bố tôi vội chạy ra bờ sông con bên nhà cùng ông nội, tôi thì cống bà nội chạy thực mạng, bà vội với tay lấy một cái gì đó trên bàn thờ làm tôi ngã sòng soài. Những con nước ở đâu đổ về cuồn cuộn. Giữa màn đêm đen ngòm, tiếng la hét, tiếng khóc ré lên của mấy đứa trẻ trong làng át đi cả tiếng những tiếng ghe máy đua nhau nổ... Tiếng bố tôi nói lớn: “Mau chạy sang làng bên đất cao hơn.., tai tôi bỗng ù lên, chỉ nhớ là vừa cống bà nội lên được ghe, chân tôi như vướng phải một cành cây. Và rồi, tôi thấy hình như tay bà nội vụt ra khỏi người tôi.

Mấy ngày sau, nước rút dần, tôi chạy về, nhìn căn nhà mà ngơ ngác! Mọi thứ đều ráo hoảnh, chỉ sót lại vài ba cái xoong chảo ngổn ngang trong bếp, những cái ghế gãy nát ngả nghiêng, một đồng thóc lúa ngâm nước này mầm gần hết; sót lại cả những nỗi lo lắng bộn bề. Sau cơn bão, mất mát lớn nhất không phải là của cải mà là con người. Mới dăm bữa trước đây còn ngồi bên cạnh nhau, chung cơm, chung đũa, nói cười nay những nụ cười ấy chỉ còn mang màu vàng úa của quá khứ. Gian nhà hàng xóm trước rộn tiếng cười, nay tiếng khóc chẳng thể nào dứt. Khóc đến khô cả họng, nghẹn cả lời, đến hai tay áo ướt đầm vì nước mắt, rồi khi chẳng còn đủ sức mà khóc nữa thì con người ta gục xuống, thấy tâm hồn mình nát vụn, cùng người vừa ra đi theo dòng nước lũ, trở về cát bụi.

Đó là một minh chứng cho sức mạnh của vùng đất – con người miền Trung. Những người dân có vẻ ngoài bé nhỏ,

nước da bánh mật ấy đã hàng nghìn đời nay chống chọi với bão lũ, không ngừng mơ ước về một cuộc sống bình yên – hạnh phúc – no đủ. Những giọt nước lặn chảy vào trong tim để rồi họ lại tắt bật phôi thóc, tìm cách cứu vớt những gì còn sót lại sau cơn bão. Sức mạnh con người là vũ khí vô giá nhất mà không bão tố nào làm hư hỏng được, niềm tin con người là tài sản quý giá nhất không lũ lụt nào có thể cuốn trôi!

Những bạn trẻ đang sống trong một cái kén bằng nhung lụa, xin hãy đừng ngủ quên trong bình yên, không màng tới những phong ba có thể va vấp trong cuộc đời này. Cao hơn cả những giá trị vật chất tầm thường là tâm hồn và khát vọng sống của mỗi con người, đừng phụ thuộc vào những gì sẵn có mà nuông chiều bản thân trong hạnh phúc giả tạo – thứ hạnh phúc được tạo ra bởi công sức lao động của chính bản thân mình. Hãy “xách” ước mơ lên và đi, tự làm chủ cuộc đời mình! Đừng quá lo lắng về thất bại! Trên tất cả những con đường dẫn đến thành công thì thất bại cũng chỉ là một điểm dừng.

Bạn ơi, ”người yêu người, sống để yêu nhau”, đâu có bận rộn, nhưng tôi tin rằng đâu đó trong mỗi chúng ta vẫn còn đó tình thương và lòng nhân ái dành cho nhau, đặc biệt là cho những mảnh đời bất hạnh. Hãy dành chút thời gian cho nhau, chia sẻ những nỗi buồn, lau đi những giọt nước mắt, xoa dịu đi những nỗi đau. Để những cơn mưa không còn nhuộm màu thương đau, để tình thương chan hòa vào dòng nước, để biết rằng cuộc sống vẫn còn có chút ý nghĩa nhân sinh, để miền Trung thân thương sớm thấy lại ánh mặt trời.

“Sống trong đời sống cần có một tấm lòng để làm gì em biết không?...Để gió cuốn đi...để gió cuốn đi...”

Người trong mùa lũ
Quảng Bình 2016

*Chứng Nhân LTX tại Hải ngoại

Giáng sinh Lòng Thương Xót

1- Hoa Kỳ

Con tên là Anna Đình Thị Thúy Hằng, 33 tuổi. Con từng là đoàn sinh cũng như là huynh trưởng của phong trào Thiếu Nhi Thánh Thể tại Hoa Kỳ được 22 năm. Con là một người rất vui vẻ, năng động, tích cực trong mọi sinh hoạt.

Cách đây 2 tháng, con tình cờ phát hiện mình bị u nang buồng trứng, và con mới đi mổ ngày 18-5-2016. Sau khi mổ 1 tuần, bác sĩ báo cho biết con bị ung thư.

Nghe tin đó, con rất buồn và lo lắng, nhưng con tin vào Lòng Chúa Thương Xót. Con tin vào lời cầu nguyện của cha, dù con vừa được biết cha lần đầu qua một người bạn giới thiệu. Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con có thêm nghị lực vác thánh giá Chúa trao.

Con có tin vui muốn chia sẻ đến cha. Gần 3 tháng qua, con điều trị bệnh ung thư như đã viết xin cha cầu nguyện. Hôm thứ sáu con đi chụp Cat Scan, và hôm nay con mới chụp MRI xong. Đến chiều con được bác sĩ báo tin cho biết là con đã hết bệnh ung thư rồi. Thật là một phép lạ!

Tạ ơn Chúa. Nhờ lời cầu nguyện của cha mà Chúa đã nhận lời con xin.

Nguyện xin Anh Cả Giêsu luôn đồng hành và nâng đỡ cha.

*Anna Đình Thị Thúy Hằng
quyetdinhsaanh@yahoo.com*

- Thừa Cha con là Phanxico Xavie Trần Quang Tiến, con theo đạo từ năm 1991 (mặc dù trước đó con không thích người Công Giáo và kể cả đạo Công Giáo. Vì đức tin gia đình con đi sang Mỹ theo diện HO vì ba con là sĩ quan trong quân lực Việt Nam Cộng Hòa.

Tuy con biết kính sợ Chúa nhưng con giữ đạo không sốt sắng cho lắm, mỗi tối đọc kinh và đi lễ Chúa Nhật là xong bốn phận rồi. Lúc mới sang Mỹ con thỉnh thoảng không đi lễ Chúa Nhật vì làm cả ngày Chúa Nhật để kiếm tiền.

Thừa cha, 10 năm sau con về nước cưới vợ thì vợ con theo đạo, con gọi là tân của tân tông đó cha. Chúng con có 3 cháu là 2 trai và 1 gái. Năm 2008 tình cờ con xem chương trình TVASTM do cha Trường Luân phụ trách. Cha nói rằng lúc 3 giờ chiều mà đọc kinh LTXC thì xin ơn gì là Chúa cho ơn đó, con mừng muốn khóc luôn. Thế là con xin Chúa cho con việc làm vì con đang bị thất nghiệp (mà con có biết lần chuỗi LTXC là cái gì đâu?). Thật lạ lòng Cha ạ, Chúa cho con 2 việc đến cùng một lúc và con chọn 1 việc. Trong giờ rảnh con ngồi trong góc phòng lấy quyển sách nhỏ Hội Tông Đồ cầu nguyện để xem thì có một người làm chung đến nói "Ông có biết sau Phục Sinh là lễ Kính LTXC không vậy? Tôi sẽ cho ông cuốn sách LTXC". Khi về nhà con mở ra xem thì mới biết rằng cuốn sách đó chỉ cách đọc kinh LTXC. Cha ơi, con vừa mừng và vừa sợ không biết phải diễn tả như thế nào vì Chúa cho người đến đưa con cuốn sách chỉ cách đọc kinh LTXC!

Con làm ca 3, giờ trưa là con ngủ rất ngon nhưng con vẫn để đồng hồ báo thức để thức dậy lần chuỗi LTXC rồi lên giường ngủ trở lại. Năm 2015 vừa rồi vợ con nói con đưa cả nhà đi Đại Hội Thánh Mẫu, con miễn cưỡng đi

(trước đây nhiều người rủ con nhưng con không muốn đi vì vừa tốn tiền và vừa phải ngủ bằng lều. Thế nhưng thật đúng như cha nói Chúa làm nhiều chuyện lạ lùng, có người quen đến đưa con CD bài giảng LTXC và tập san Nhờ Mẹ Đến Với Chúa. Con nghĩ trong đầu là mỗi trưa mình lần chuỗi lúc 3 giờ thì có gì mà mình phải xem. Dem về nhà cả tuần lễ sau con mới bỏ vô xe mở lên nghe thử xem sao, lúc đó con bị cuốn hút vào nhưng chưa đến nổi lắm. Được ơn của Mẹ Maria con mới mở trên điện thoại để nghe thử những bài giảng của Đại Hội Thánh Mẫu và con nhìn thấy dòng chữ LTXC và con mở lên rồi cho điện thoại di động vào túi để nghe thử trong lúc con làm công chuyện nhà lúc cuối tuần (con không thể nghe trong lúc làm việc). Đang nghe thì con nghe cha mới xưng là cha Trần Đình Long thì con giật mình và nghĩ vậy là cha giảng trong CD với giọng nói này là một rồi. Con vội vàng thọc tay vào túi quần để lấy điện thoại ra để xem mặt của cha Long như thế nào. Và con lại nói cho dì con biết về cha giảng ở nhà thờ Chí Hòa cầu nguyện cho nhiều người được ơn lắm. Dì của con mới nói rằng cha có đến dâng lễ tại nhà thờ của Cô Hoa năm 2014, dì của con có đến tham dự mà con đâu có biết. Kể từ đó con nghe bài giảng LTXC mỗi ngày. Con nhờ người quen download 300 bài giảng của cha để nghe trên xe và con hỏi người quen chỉ con cách lần Chuỗi Mân Côi qua youtube mặc dù từ lúc rửa tội năm 1993 đến 2015 con không biết đọc kinh Mân Côi ra làm sao cả cha ơi!

Cuối tháng 10 cho đến trước giáng sinh 2015 thì con lần hạt nhưng không phải xem sách nữa. Con đi làm về đến nhà là 2g30 sáng, con ngủ được vài tiếng đến 7g30 sáng con thức dậy cho con của con ăn sáng, chở đến trường rồi về nhà lần hạt rồi ngủ đến 12g trưa dậy ăn rồi đọc kinh LTXC và đi ngủ lại gần đến 3g rồi đến trường đón con về và con lại đọc kinh LTXC lúc 3g và lập tức đi làm việc.

Thưa cha, trong suốt thời gian làm việc con lần Hạt Mân Côi thăm trong đầu, đôi lúc con bị chia trí vì công việc cha ạ. Con dạy cho con của con đọc kinh và các cháu đọc theo riết rồi thuộc lòng. Từ thứ 2 đến thứ 6 cháu lớn dẫn 2 em ra phòng khách quỳ xuống đọc kinh rồi mới đi ngủ theo như con căn dặn. Có khi tối con điện thoại về dặn dò nhớ đọc kinh. Con được ơn Chúa nhiều lắm cha ơi. Con vẫn cầu xin cho các con của con vững đức tin và không bỏ đạo khi lớn lên.

Con Trần Quang Tiến.

2- Hà Lan

Em gái con tên là Maria Lê thị Oanh, 41 tuổi, hiện cư ngụ tại Hòa Lan.

Sự việc xảy ra như sau : Trong những tháng gần đây em con thường xuyên bị đau bụng. Đến ngày 31 tháng 10 năm 2016 em con đau quá, chồng của em con phải chở đi nhà thương.

Sau khi khám, kết quả cho biết là có cục bướu trong bụng đại, cho nên các bác sĩ quyết định phải mổ và cắt cục bướu ngay.

Sau đó em con về nhà, những ngày sau đó khi đi tiểu thì có cả máu trong nước tiểu nữa. Thứ tư 9-11-2016, con viết thư nhờ cha và cộng đoàn cầu nguyện cho em con, và cha trả lời là "cứ yên tâm phó thác nơi Lòng Chúa Thương Xót, cha cầu nguyện cho..."

Đến ngày thứ hai 14-11-2016 em con phải trở lại bệnh viện để các bác sĩ tái khám. Một điều kỳ diệu đã xảy ra là các bác sĩ nói : "Không có sao cả" Đó là nhờ Chúa cứu. Tạ ơn Chúa ! Alleluia!.

Vài hàng con báo cha biết. Cảm ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho em con được Chúa chữa lành.

Giuse Lê Mạnh Tiến (Holland)

*Chứng Nhân LTX tại Việt Nam

CANH THỨC GIÁNG SINH

1- Giáo phận Xuân Lộc

Con là Trần Thị Nụ. Năm nay con 30t. Gia đình con ở Long Khánh - Đồng Nai, Giáo phận Xuân Lộc. Con lên Sài Gòn học rồi con lập gia đình trên đây, hiện con đang ở Gò Vấp.

Cách đây gần 3 năm, ba con cứ than mệt. Gia đình con động viên ba đi khám bệnh nhưng ba không chịu đi, mãi 1 thời gian đau quá chịu không nổi nữa ba con mới chịu đi khám bệnh. Hôm đó ba con bắt xe khách lên Sài Gòn và điện thoại cho con, lên tới nơi con chờ ba con vô thẳng Hoà Hảo khám tổng quát coi bệnh tình ba con thế nào. Khám tổng quát xong bác sĩ nói tim ba con có 4 lá thì hở hết 3 lá rồi. Bác sĩ cho cấp cứu thẳng vô Bệnh Viện 115. Nằm được 1 tuần lễ, ba con bị phổi, cứ sốt 39 - 40 độ hoài. Bác sĩ nói ba con bị vi rút trong tim nó hành, loại vi rút này mới nên khó trị, tạm thời bác sĩ chỉ cho uống thuốc kháng sinh thôi. Ba con nằm ở đó gần 1 tháng trời mà bệnh không giảm, tim không mở được, lại còn trở nặng và thêm bệnh phổi. Ba con bị viêm đĩa đệm cột sống nên không thể trở mình được, nằm 1 chỗ nhiều, mông lở loét hết. Gia đình con thấy vậy nên xin bác sĩ cho chuyển viện nhưng bệnh viện không cho, thế là cả gia đình con quyết định xin cho ba về nhà và phải ký giấy cam kết. Làm thủ tục xuất viện xong, gia đình con quyết định thuê xe cấp cứu chở thẳng ba qua bệnh viện Chợ Rẫy. Tưởng chừng qua đây sẽ an tâm hơn, ba con sẽ được

phẫu thuật tim, bác sĩ hội chẩn xong báo gia đình con đóng tiền để chuẩn bị mổ tim cho ba con với tỉ lệ sống 50 - 50, mà ba con cứ sốt liên tục. Bác sĩ hội chẩn lần thứ 3 cũng không mổ được do ba con bị suy thận, bị nhũn não, giờ mà có mổ cũng chết!

Nghe bác sĩ nói xong, tay chân con rụng rời. Đêm ngủ ba con cứ đưa tay bắt ma, bắt bướm, nói huyền thuyên giống như bị ma nhập. Giây truyền nước biển, truyền máu, ba con cắn đứt làm mấy đoạn. Thế là gia đình con quyết định xin cho ba con về. Con tưởng chừng ba con chỉ còn sống được mấy ngày nữa. Anh hai con kêu gia đình may đồ tang sẵn sàng hậu sự.

Về đến nhà, cha xức vào sức dầu, hết hội cầu nguyện này tới hội cầu nguyện kia vào đọc kinh cho ba con. Tình cờ lúc trên bệnh viện, có 1 chị họ tới thăm ba con, chị đó ở gần Ngã Ba Ông Tạ, chị cho con số điện thoại của cha, thế là con nhắn tin xin cha cầu nguyện cho ba con, và cha cũng có trả lời con. Con còn nhớ cha nhắn tin cho con nói con vào trang web muoichodoi.info để nghe bài giảng mỗi ngày, nhưng rồi con quên luôn !

Cách đây 2 tháng, không biết ba con nghe ai nói mà ba con và mọi người trong giáo khu nhà con thuê xe lên chỗ cha. Hôm đầu tháng 10 con về nhà, ba con kể mới lên cha Long về, ba tặng cho mỗi đứa 1 cái máy nghe 500 bài giảng Lòng Thương Xót, và dặn chúng con chịu khó mà nghe. Con mới sực nhớ ra, sao con nghe tên cha thấy quen quen, không lẽ cha bay về tút Nhà Bè rồi sao? Con hỏi tới, hỏi lui thì chính xác là cha. Trái đất tròn quá phải không cha? Nghe ba con kể xong, con cảm thấy có lỗi với cha, có lỗi với Chúa nhiều lắm.

Con cảm cái máy nghe 500 bài giảng ba con tặng về, tối nào con cũng mở ra nghe. Và con quyết tâm sẽ xuống

gặp cha, trước là để tạ ơn Lòng Thương Xót Chúa, và con muốn đi cùng ba con để làm chứng cho Chúa.

Hôm thứ hai vừa rồi ba con lên Giáo Điểm Tin Mừng, và con quyết tâm chạy qua cho biết mặt cha, biết giáo điểm và cùng ba con làm chứng cho Chúa nhưng vì đông quá nên con không lên làm chứng được, con hy vọng một ngày nào đó con được lên làm chứng cho Chúa.

Con không ngờ ba con khỏe mạnh được đến ngày hôm nay. Quả thật là một phép nhiệm mầu của Lòng Chúa Thương Xót, phải không cha?

Con xin tạ ơn Lòng Chúa Thương Xót.

*Trần Thị Nụ
nutranudc@gmail.com*

2- Giáo Phận Đà Lạt

Con tên là Maria Phạm Thị Dâng, từ Lâm Đồng con gửi thư này đến Cha. Xin Cha và Cộng Đoàn cầu bầu cùng Lòng Thương Xót Chúa chữa con cho khỏi... con bị đau bao tử khoảng hai tháng nay đã uống đủ các loại thuốc mà chưa khỏi,

Con tin vào lời Chúa nói trong Tin Mừng: ở đâu có hai hay ba người họp lại mà nhân danh Ta thì Ta ở giữa họ... nhưng ở Cộng Đoàn Lòng Chúa Thương Xót thì không chỉ hai hay ba người mà là hai đến ba trăm người thậm chí là hai đến ba ngàn người. Bấy nhiêu tiếng lòng của bấy nhiêu con người đang tha thiết hướng lòng lên Chúa, bao nhiêu tâm hồn là bấy nhiêu mảnh đời đầy áp những nỗi niềm, những vết thương lòng, những cái đau hành hạ thân xác đang mong chờ được chữa lành, được yêu thương và có được chỗ trong trái tim Ngài... dưới sự dẫn dắt của cha, con tin rằng Chúa sẽ chẳng nề làm ngơ đâu.

Con viết thư này cho cha là vì không phải đường xá xa xôi mà con không đến được, mà là vào cái thời bao cấp của thế kỷ trước trong lúc ngược xuôi trên đường sinh nhai, con đã trúng đạn của quản lý thị trường và liệt hai chân từ đó... Thôi thì không biết đó là ý con người hay Thánh Ý Chúa, con cũng đã an vui trong số phận từ đó đến nay, dâng những đau khổ để kết hiệp với thập giá Chúa chỉ cho các linh hồn, chỉ xin cha và cộng đoàn cầu bầu cùng Chúa cho thập giá đời con vơi bớt đi những gai góc sần sùi, để con đủ nghị lực đủ can đảm... lết theo Chúa trên đường lên đỉnh Can-vê.

Con xin Lòng Thương Xót

Một viên thuốc Tình Yêu

Nhưng nếu như quá nhiều

Thì con xin một nửa !...

Nửa dành người khác nữa

Nhưng nửa mà vẫn nhiều

Vẫn như còn quá liều

Thì con xin phần bốn...

Con thật sự khôn đốn

Nhưng nếu ai cần hơn

Đang tha thiết van lơn

Con xin nhường cho họ.

Phận con thật bé nhỏ

Chỉ xin phán một lời

Một lời thôi Chúa ơi !

Là con sẽ lành mạnh...

Cầu chúc cha và cộng đoàn Lòng Chúa Thương Xót mãi là nhịp cầu để Chúa chuyển hồng ân của Ngài xuống cho những tâm hồn ngóng trông ơn trời.

M. Dâng

dangpham63@gmail.com

3- Giáo phận Lạng Sơn

Con là Maria Phụng ở tỉnh Tuyên Quang, miền Bắc. Ngày 07/11/2016 con có gửi email cho cha, và ngay ngày hôm sau con đã được cha hồi âm, con rất vui và xúc động vì cha bận rộn công việc quá mà vẫn dành thì giờ trả lời cho con.

Email lần trước con có kể với cha về gia đình con rồi. Con sống với ba mẹ chồng con được 5 năm. Ba mẹ chồng con đều mắc bệnh. Qua lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, ngày 15/11/2016 cả ba mẹ chồng con quyết tâm đến Giáo Điểm Tin Mừng một lần để cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót cho thỏa nguyện ước.

Sau chuyến đi đó, ba mẹ con về nhà được mọi sự bằng an, bệnh tật của ba con giảm đi rõ rệt, còn mẹ con cũng đỡ hơn so với trước. Hình ảnh Lòng Chúa Thương Xót tồn tại trong gia đình con ngày càng mạnh liệt hơn. Ba chồng con trở nên sốt sáng hơn, tin tưởng, phó thác nhiều hơn.

Còn rất nhiều bằng chứng về Lòng Chúa Thương Xót hiện hữu trong gia đình con. Con xin kể một số dẫn chứng rất thật và đời thường nhé.

Đầu năm 2013, mẹ đẻ con bị một tai nạn ập đến. Căn bệnh gần như chiếm trọn tính mạng của mẹ con, căn bệnh phồng tách động mạch chủ. Gia đình con lao đao không biết dựa vào đâu. Nằm trên giường bệnh, mẹ đẻ con không còn biết gì. Khi tỉnh dậy mẹ con chỉ biết kêu lên: "Lạy Mẹ Maria, xin hãy cứu con!"

Bệnh tật không dừng lại ở đó. Đến cuối năm, bố đẻ con cũng mắc bệnh ung thư, rồi ông cũng ra đi mãi mãi. Gia đình con càng liêu xiêu hơn. Thời gian trôi đi đến nay đã 3 năm. Mẹ đẻ con luôn cầu nguyện cậy nhờ Lòng Chúa Thương Xót và Mẹ Maria.

Hiện nay mẹ con khỏe mạnh bình thường. Gia đình con cũng dần dần vượt qua những khó khăn. Còn và còn rất rất nhiều tình yêu và Lòng Chúa Thương Xót luôn hiện hữu bên gia đình con...

Qua chuyến đi đến Giáo Điểm Tin Mừng của ba mẹ chồng con vừa rồi, con vô cùng cảm tạ Chúa.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con, gia đình con, cũng như tất cả mọi người đang khao khát hướng tới Lòng Chúa Thương Xót.

*Maria Phuong
dangphuong86kt@gmail.com*

4- Giáo Phận Phú Cường

Con là Giuse Nguyễn Đăng Quý, 64 tuổi, ở Bình Mỹ Củ Chi, thuộc giáo xứ Tân Thạnh Đông, giáo phận Phú Cường, con xin làm chứng nhân cho Lòng Chúa Thương Xót.

Con dâu út con là Maria Bùi Thị Tuyết Mai, 27 tuổi, lấy chồng theo đạo, cưới nhau năm 2012. Vào năm 2013, Mai bán hàng chần ga gối nệm thuê cho đại lý Bình Dương. Hôm đó là ngày thứ hai 30 Tết, Mai bán ngày cuối cùng để nghỉ Tết. Vào lúc 11h trưa có một người to mập đen đến xem hàng, rồi hấn xông vào bóp cổ, bẻ cổ cho đến chết. Mai xin hấn tha chết, hấn hỏi tiền đâu, không có vì chủ tiệm đã mang về hết trước đó rồi. Hấn vừa bóp cổ, bẻ cổ vừa đấm đá cho đến chết, rồi nó buộc 2 tay Mai phía sau lưng và ném vào xó nhà, đẩy chần ga gối nệm lên xác chết. Hấn lấy của Mai 1 Iphone, 1 nhẫn cưới, 1 dây chuyền khoảng 13 triệu rồi bỏ đi.

Đến khoảng 14h Mai tỉnh lại, dùng 2 chân lê ra cửa, kêu lên 1 tiếng cứu rồi bất tỉnh, vì bị quá nặng. Có mấy người xung quanh nhìn thấy họ đến té nước, tát mặt, gọi tên,

cho xe đi cấp cứu bệnh viện tỉnh Bình Dương. Bác sĩ cho thở oxy, chiếu chụp cho thấy Mai bị gãy cổ dò tủy, thận chảy máu trong, gan đập, phải chuyển lên Bệnh Viện Chợ Rẫy.

Lúc Mai còn ở bệnh viện Bình Dương, con nhắn tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện. Cha nhận lời dặn dò cứ an tâm tin thác vào Lòng Chúa Thương Xót qua Mẹ Maria. Ở nhà mình con cũng lần chuỗi nhiều lần, xin Chúa cứu lấy con dâu của con. Khi đến bệnh viện Chợ Rẫy, bác sĩ cho chiếu chụp lại và kết luận như trên. Chúng con vô cùng lo lắng, cứ cách ngày con lại nhắn tin xin cha cầu nguyện, cha vẫn an ủi cứ yên tâm cha và cộng đoàn cầu nguyện cho, không sao đâu. Quỳ trước ảnh lòng Chúa thương xót, con chỉ biết tin thác vào thiên chúa đầy quyền năng đầy lòng thương xót. Trên bệnh viện Mai đi tiểu lần đầu nước tiểu hơi vàng, lạ lùng từ lần sau nước tiểu trong. Mai vào viện thứ 2 đến thứ 4, bác sĩ khám cổ để chữa, cổ không bị gãy nữa chỉ bong gân. Bác sĩ bó 2 nẹp 2 bên cổ, đến thứ sáu tháo nẹp, cổ đã ổn định. Bác sĩ báo chuẩn bị mổ gan, con lại nhắn tin cho cha. Chiều thứ sáu bác sĩ cho chiếu chụp lại để mổ, kỳ diệu thay lá gan đã hồi phục hoàn toàn. Mai được chuyển từ phòng đặc biệt sang phòng hồi sức. Mặt, cổ, mình thì tím đen những vết đờn, dùng lòng đỏ trứng gà luộc gói vải sạch nhúng nước nóng lăn hết tím rồi sáng thứ hai xuất viện về trong vui mừng khỏe mạnh bình an.

Qua những dấu lạ Chúa làm, con cảm nghiệm lòng thương xót của Chúa thật bao la. Con tội lỗi nặng nề mà Chúa không bỏ, mà lại xót thương con, ôm lấy con mà cứu lấy con và gia đình con. Chẳng có lời lẽ nào nói lên được lòng cảm tạ tri ân đáng giàu lòng xót thương.

Đời đời con cảm tạ Chúa, biết ơn Mẹ.

Giuse Nguyễn Đăng Quý

*Chuyên mục : Hạt Giống LTX

Mùa Vọng – Mùa nảy mầm

• Con là Phạm Hiền Mầu, hiện đang ở bên Mỹ, thành phố Santa Ana, California.

Con hiện là hội trưởng hội Legio Mariae, số hội viên có 80 người. Chúng con rất vui mừng được nghe các bài giảng của cha qua các CD MP3, và gần đây con được một người về VN, mang về Mỹ tặng cho con cái máy nhỏ bằng lòng bàn tay, nghe bằng USB và nghe được 500 bài giảng Lòng Thương Xót. Con vô cùng thích thú, lúc nào cũng đeo trên cổ, đi chỗ nào cũng nghe được, nghe mê man, nghe ngày nghe đêm, khi nào phải lái xe đi đâu thì lại nghe MP3 trên xe. Nhiều chị em muốn mượn nghe nhưng con nói chờ nghe xong, rồi từ từ luân phiên, ai hỏi trước thì được nghe trước. Có người nói không biết chờ đến bao giờ. Rất nhiều người ước ao có được máy này nhưng không biết làm sao để có được. Con muốn xin Cha chỉ cho chúng con biết cần liên lạc với ai, ở đâu để có được cái máy này.

Gần đây cũng có người tìm tòi lấy bài trên mạng thâu vào CD MP3 để phát tặng không, nhưng ít người muốn nhận vì không có máy MP3 để nghe. Và cũng có cả máy nhỏ nữa nhưng không có nhiều, vì họ bỏ vốn mua máy, đồ xạc điện, giắc cắm, ai muốn lấy máy thì trả lại tiền vốn cho họ, chứ họ cũng không lấy công, ăn lời gì. Con làm cánh tay nối dài với người này để quảng bá Lòng Thương Xót Chúa qua các bài giảng của cha bằng cái máy này cũng được tới gần 60 cái máy rồi.

Tạ ơn Chúa đã gọi cha đến với mọi người chúng con, để dạy cho chúng con biết về Lòng Thương Xót Chúa bằng những bài giảng rất hùng hồn vui nhộn, những dẫn chứng rất thực tế dễ hiểu, rồi có những chứng nhân rất cụ thể, sống động, làm cho mọi người rất thích nghe, dễ tin, mà trở về với Chúa.

Nhân tiện con cũng xin khoe với cha một tin vui nữa để cộng thêm vào với những tin vui mà Chúa đã ban. Vào mùa chay, tháng tư 2016, lúc ấy con chưa có cái máy nhỏ nghe bài giảng LTX, chỉ có CD MP3 nghe bằng máy ngoài xe hơi thôi, máy để nghe ở trong nhà cũng không có. Thời gian ấy con biết có bà kia đã bỏ Chúa từ ngày sang Mỹ, từ 30 đến 40 năm. Vì muốn đưa bà về với Chúa, nên con đã đến tiệm mua một cái máy Radio có nghe CD MP3 được nữa. Con đem tặng cho bà ấy kèm theo mấy CD 20 bài giảng của cha nữa. Con năn nỉ bà nghe. Lúc đầu bà không muốn nghe, chỉ mê nghe Radio và coi Tivi suốt ngày thôi. Nhưng chúng con cứ tiếp tục cầu nguyện, và rồi Chúa đã mở lòng bà, bà đã chịu nghe CD 20 bài giảng Lòng Thương Xót, nhờ vậy mà con đã từ từ dẫn bà về với Chúa được. Bà đã chịu đi xưng tội vào ngày Thứ Tư Tuần Thánh. Bà đã khóc như mưa, và bà đã được Rước Mình Thánh Chúa trong mùa Phục Sinh và còn cho tới nay.

Nhưng con cũng xin kể thêm với cha rằng: trong thời gian con đến với bà, ma quỷ nó dành giựt bà ta ghê lắm. Con phải xin các chị em trong hội cầu nguyện nhiều kéo thua cuộc. Con đã hẹn giờ với cha giải tội để đưa bà đến xưng tội, vậy mà bà ta đánh tháo tới 2 lần. Lần hẹn thứ 3, vào tới cửa nhà thờ rồi mà bà ta còn kiêu có định bỏ về, con cứ thầm thì cầu nguyện và năn nỉ bà. Khi con đến nhà bà rủ bà đọc kinh cầu nguyện, thì ở ngoài kia nó đập phá xe của con. Một ngày khác nữa, khi con rủ bà cùng con đọc

kinh Lòng Chúa Thương Xót để ngày hôm sau có sức can đảm mà đi xưng tội, khi mới bắt đầu đọc câu "Lạy Cha Hằng Hữu con xin dâng lên Cha, Mình và Máu,..." thì có thằng Mễ kia đập cửa rầm rầm bắt bắt con phải dời xe đi ngay, thế là hết đọc kinh, và con phải đi về vì không còn chỗ trống để đậu xe. Sau khi bà đã xưng tội trở về với Chúa, con đến thăm bà, nó cũng phá xe con lần nữa. Như vậy có đúng là ma quỷ nó xúi người ta phá con, để con nản lòng mà bỏ cuộc, để nó giữ lại linh hồn bà này, có đúng vậy không thưa cha ? Cuối cùng thì chúng con đã vui mừng hát lên câu TẠ ƠN CHÚA vì CHÚA đã CHIẾN THẮNG. ALLELUIA.

Người con hải ngoại

PHẠM HIỀN MẪU

hienmau04@sbcglobal.net

• Con là Maria Đình Xuân Trang ở Louisiana, Mỹ
Nguyễn xin Chúa chúc lành cho cha luôn được khỏe mạnh, để cha giảng lòng thương xót Chúa cho chúng con.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho gia đình người bạn của con biết yêu thương nhau (vì cuộc sống vợ chồng của họ bây giờ rất tệ và có thể đi đến ly hôn).

Con nghe cha giảng lòng thương xót Chúa hằng ngày, nhờ vậy mà đời sống tâm linh của con khá hơn rất nhiều. Mặc dù có nhiều lúc còn rất yếu đuối và tội lỗi nhưng Lời Chúa luôn giúp con vững tin hơn. Con tin vào lòng thương xót bao la của Chúa làm con rất hạnh phúc và vui sướng vô cùng. Đúng như bài giảng hôm qua cha mới nói, con thật là người có phúc, và không từ ngữ nào có thể diễn tả được niềm hạnh phúc của con.

Cảm nghiệm của con cho thấy, khi con tội lỗi nhiều cũng là lúc con cảm nghiệm được lòng thương xót vô biên của Chúa tràn ngập nơi linh hồn con. Mỗi lần nghĩ tới niềm hạnh đó, con không cảm được nước mắt, nước mắt vui mừng. Vui vì con được yêu thương nhiều hơn là con tưởng, vì con quá tội lỗi mà Chúa vẫn luôn yêu thương con quá nhiều. Chính vì vậy, con cảm thấy rất thương cho những người chưa nhận biết Chúa, hoặc chưa cảm nhận được lòng thương xót của Chúa.

Ước mơ của con là muốn cho mọi người trên thế giới được biết đến lòng Chúa thương xót để họ có thể cảm nghiệm được tình yêu thương của Chúa luôn ở trong mọi người chúng ta, và con nghĩ ước mơ của con cũng là ước mơ của tất cả mọi người đã biết đến lòng Chúa thương xót.

Xin cha gửi cho con một số máy nghe 500 bài giảng Lòng Thương Xót để con có thể chia sẻ với những người chưa biết đến lòng thương xót Chúa.

Xin Chúa chúc lành cho cha!

Trang Đình
trangdinh76@yahoo.com

• Con xin báo cho cha một tin vui. Con gái của con đã chào đời lúc 16h15 ngày 8/10/2016 bình an, khỏe mạnh, được 3kg. Hai mẹ con con sức khỏe đều ổn. Con không biết nói sao nữa, nhưng thật sự tình yêu của Chúa quá lớn và thật kỳ diệu. Con xin tạ ơn Chúa và Mẹ.

Con tên Maria Hồ Đăng Khánh Hiền, thuộc giáo xứ Bình Thái quận 8. Con được chị Trâm là người trông coi nhà xe của nhà thờ Bình Thái tặng cho cái máy nghe 500 Bài Giảng Lòng Thương Xót.

Con được biết tới những bài giảng của cha qua mạng cách đây gần 2 năm, nhưng lúc ấy con chưa thật sự để ý lắm, và rồi có lẽ Chúa đã sắp đặt mọi sự theo ý Ngài. Khi con mang thai được 4 tháng thì con được 1 cô trên nhà thờ tặng chiếc máy nghe 500 bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót của cha. Thế là mỗi ngày, lúc 3 giờ chiều, con và con gái của con cứ bật máy nghe - nghe say sưa luôn. Thay vì nghe nhạc thai giáo thì con cho con của con nghe cha giảng như 1 thói quen. Nếu lúc nào con lỡ có quên thì bé trong bụng sẽ "tặng" con những cú đá thúc để nhắc mẹ mở máy để nghe cha giảng. Rồi mẹ của con cũng cùng nghe. Mẹ con tên Maria Đặng Thị Kim Xuân, 54 tuổi, làm nội trợ. Ba bà cháu đã nghe được hơn trăm bài rồi.

Từ lúc nghe cha giảng, gia đình con cảm thấy được bình an, yên vui lắm. Dù cũng có những buồn phiền lo lắng hay đau khổ nhưng có vẻ mọi thứ không gì sánh bằng cảm giác bình an trong tâm hồn- phó thác mọi sự trong tình yêu thương của Chúa.

Tạ ơn Chúa vì mọi sự Người đã ban cho con và gia đình con. Tạ ơn Mẹ đã cầu bầu cho con. Cảm ơn cha đã truyền thêm lòng tin cậy mến cho chúng con qua những bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót.

Xin cha cầu nguyện thêm cho những người bạn, và cả những người chưa thể là bạn của con, và gia đình con cũng được bình an. Hallelujah

*Maria Hồ Đăng Khánh Hiền
hdkhienmedical@gmail.com*

Chuyên mục : Chứng Nhân LTX

MÙA VỌNG MÙA ĐỢI CHỜ

Từ ngày xảy ra biến cố gia đình, ngày nào chúng con cũng nghe những bài giảng của cha. Đến hôm nay, chồng con đã có nhiều thay đổi, siêng năng hơn một tí, biết chia sẻ công việc với vợ một tí, yêu thương vợ hơn một tí, như thế là quá đủ với con rồi! Vì chồng con yêu Chúa, mến cha nên những lời giảng của cha đã đi vào được trái tim của chồng con.

Tuy con không thực sự là con của Chúa từ thuở bé, nhưng từ ngày con quen chồng con cho đến khi được rửa tội, có tên thánh, thì con đã được rất nhiều ơn của Mẹ Maria. Con cầu xin Mẹ điều gì thì đều được Mẹ nhận lời (*từ công việc cho đến gia đình*):

Thứ nhất là công việc: Con làm việc nhà nước, vì không có thân thế nên khi chỗ làm của con nhập về UBND thành phố thì tên con bị đẩy ra khỏi danh sách, bởi vì người ta chỉ nhận số lượng bao nhiêu đó không hơn (*những người có tên trong danh sách đều là con ông cháu cha*). Con buồn lắm, chạy đến cầu xin Mẹ giúp con có thể gặp được ông chủ tịch thành phố và nhờ ông giúp. Con đã được Mẹ nhận lời, ông chủ tịch đã kêu người ta cho tên con vào danh sách và con không bị mất việc làm.

Thứ hai: Mẹ chồng con suốt ngày đêm đi đọc kinh theo mấy người rao giảng sứ điệp từ trời, ai nói thì mẹ

chồng con cho là quỷ satan, không ai nói được cả. Khi mấy đứa em chồng nói anh chị qua nói chuyện với mẹ đi (*con biết là con nói mẹ cũng sẽ không nghe*) bình thường thì hề con nói là mẹ làm theo nhưng con biết việc này là ngoài sức của con, thế là con cầu xin Mẹ cho xảy ra một biến cố gì đó để mẹ con không bị lạc đường nữa.

Tự nhiên buổi chiều hôm ấy mẹ con mệt và xỉu, rồi từ đó không còn đủ sức khỏe để đi đọc kinh nữa. Bây giờ chúng con đưa cái máy 500 bài giảng Lòng Thương Xót cho mẹ nghe, và con cảm thấy mẹ con đang dần thay đổi nhiều lắm, không còn nhiệt tình với sứ điệp từ trời như trước (*bây giờ mẹ đã khỏe nhiều nhưng không còn đi đọc kinh sứ điệp từ trời nữa*).

Thứ ba: Là chuyện gia đình con, có những lúc quá nản lòng con nghĩ rằng mình sẽ ly hôn chồng. Con chạy đến cầu xin Mẹ giúp gia đình con, giúp con có thể bình tâm mà kéo được chồng mình về với gia đình. Con đã được Mẹ nhận lời, chồng con đã có nhiều thay đổi.

Thứ tư: Lần đầu tiên đến với Giáo Điểm Tin Mừng, trên đường đi cho đến khi đến nơi, 2 vợ chồng con cãi nhau và không thèm nhìn mặt nhau. Khi đến Giáo Điểm con đã chạy đến tượng đài Mẹ và cầu xin Mẹ hãy giúp con tự chủ được bản thân. Khi vừa cầu nguyện xong, lòng con tự nhiên cảm thấy nhẹ hẫng như chưa hề có việc gì xảy ra, giống như có phép lạ vậy.

Con có chia sẻ thư của cha cho chồng con xem và anh ấy cũng xúc động lắm. Hiện giờ gia đình con đọc kinh mỗi tối. Chúng con sẽ cầu nguyện cho cha thật nhiều sức khỏe, bình an và tràn đầy hồng ân Thiên Chúa.

Người con tôn thờ
fugaca77@yahoo.com.vn

Chuyên mục : Chứng Nhân LTX

CHUYỆN CHƯA KỂ

Con là Anna Nguyễn Thị Thu Hương, 21 tuổi, ở giáo xứ Phi Lộc, hạt Đông Tháp, Diễn Châu, Nghệ An. Hôm nay con viết mail làm chứng cho Lòng Chúa Thương Xót, không chỉ cứu gia đình con về bệnh thể xác mà cả bệnh tâm hồn nữa.

Gia đình con là đạo gốc, làm nghề nông (trồng lúa) có 7 anh chị em. Cha con mới mất được 3 tháng. Nhà con không có ai lành lặn cả. Cha con mất tròn 60 tuổi, khi sống là một người ham rượu chè, thời trẻ còn nhậu nhẹt và cờ bạc nữa. Đã vậy cha còn có tính kiêu ngạo, luôn khinh chê mẹ con. Mỗi lần cha uống rượu về là bát chén xoong nồi và tiếng chửi rửa bay lung tung. Bao nhiêu lần cha còn đập đánh mẹ và chúng con suýt chết. Mà ngày nào cha cũng uống. Chị em con lớn lên trong tiếng chửi rửa và sự bất hòa. Cha có đi làm nhưng không được đồng nào trong gia đình. Nhà con làm nông, mọi công việc trong gia đình nuôi nấng chị em chúng con đều trong tay mẹ. Mẹ rất khó nhọc. Gia đình con rất "nặng".

Chị cả con 20 tuổi đi vào Sài Gòn làm thuê bị bỏng dầu, từ mặt đến ngực cháy hết, đi bệnh viện Sài Gòn đến bệnh viện Bạch Mai Hà Nội. Chị hai con đi tu mấy năm trời, không tu được ra lấy một người bên lương đàng viên chính gốc. Chị ba yêu người bên đạo chuẩn bị tới hôn nhân

thì anh ấy lại bị tai nạn xe đột ngột qua đời, chị lại có thai, mẹ góa con cô, mà chị ấy thường xuyên đau ốm, trong bụng có một bãi sỏi và u ở tử cung. Anh cả con lấy vợ rồi bị lừa và li hôn. Anh hai con lấy vợ thì chị sảy thai 2 lần, khi có cháu thứ ba thì sinh ra ngập nước ối, phổi nghẹt không thở được, năm nay cháu đi viện cả trăm lần rồi. Anh út con bị bệnh trầm cảm tự kỷ, vô cảm với mọi thứ, anh có nhiều ý nghĩ rất cực đoan. Đến con là con út năm nay 21 tuổi và đang bị ung thư máu 3 năm rồi.

Con bị viêm xoang từ năm lớp 10, lên lớp 12 uống bao nhiêu loại thuốc, ai bày gì cũng thử, trước khi đi viện tiền thuốc con đã 500 ngàn 1 tháng. Đến tết 2014 bệnh con nặng hơn, con thường xuyên mất ngủ, đau đầu rất mạnh và đặc biệt là người con phồng lên và mũi chảy máu có mùi hôi thối. Con đi bệnh viện huyện, bác sĩ chuyển lên tỉnh. Bác sĩ ở bệnh viện Ba Lan (Vinh) lấy sinh thiết, mười ngày sau không có kết quả lại chuyển con đi bệnh viện Tai Mũi Họng trung ương ở Hà Nội.

Lên Hà Nội, bác sĩ bảo con chỉ bị viêm xoang và cho thuốc để con về. Gia đình làng xóm cũng động viên an ủi và cầu nguyện cho con. Từ lớp 11, con đã vào Hội Mân Côi và không ngày nào bỏ lần chuỗi. Con chỉ biết cầu xin mẹ Maria thôi. bệnh con mỗi ngày một nặng, con lên cơn nóng rét và mũi con bị rớt thịt rất hôi, người con sưng hết. Cha xứ xứ dầu cho con. Các anh chị con ở Sài Gòn lo quá gọi điện cho cha mẹ xin đưa con vào thành phố.

Tối ngày 08-03-2014 con đi máy bay xuống Tân Sơn Nhất thì xỉu luôn. Các anh chị đưa con đi mấy bệnh viện: Nhiệt Đới, Hòa Hảo,... nhưng không nơi nào nhận. Cuối cùng tới bệnh viện Chợ Rẫy bác sĩ mới nhận. Con được đi chụp X quang, MRI, làm các loại xét nghiệm và chuẩn đoán rồi được chuyển lên khoa tai mũi họng.

Ba tháng trời, làm 3 lần sinh thiết, làm đủ loại xét nghiệm mà không tìm ra bệnh. Các anh chị tìm đủ mọi cách, khám nhiều nơi mà không được. Bệnh con ngày một nặng, thối ở mũi rớt đút luôn cả màng ngăn, đến nỗi con bị trầm cảm không dám xem gương. Nhưng không ngày nào mà con bỏ kính Mân Côi, những lúc con đau lên, con lại cầu nguyện cho gia đình và đặc biệt là cha con.

Con nằm riết một chỗ, thời gian sau không ngồi dậy đi được nữa. Con cầu nguyện cho những người xung quanh được mà con lại không được! Con chán nản, nói với Đức Mẹ rằng con thất vọng lắm. Tuy con có bảo hiểm nhưng chi phí chữa trị đắt đỏ, 1 tuần 5 triệu chưa kể chi phí ăn uống, mà nhà con lại thuộc diện hộ nghèo nữa. Nhưng kỳ lạ thay, có rất nhiều người giúp đỡ con, tiền thuốc thang cũng đầy đủ.

Mỗi ngày con phải chuyên tới 8, 9 chai, toàn thuốc. Sau 3 tháng có kết quả, con bị ung thư máu loại bạch cầu lymphoma T cell chuyển con xuống khoa huyết học. Vừa xuống khoa huyết học 3 ngày con khỏe hơn, vắc bình chuyển đi được. Sau 2 tuần ở huyết học làm thêm các xét nghiệm tủy, máu bác sĩ gặp con và người nhà tư vấn. Con phải hóa trị 8 lần và tiêm kênh tủy 6 lần. Con rất ngây thơ không biết hóa trị là gì, cứ vui vẻ giúp đỡ những bệnh nhân xung quanh và ngày nào cũng lần Chuỗi Mân Côi. Mỗi buổi sáng con cũng lết được xuống chỗ cầu nguyện của bệnh viện để đọc kinh. Lần hóa trị đầu con mới biết nó đau đến thế. Thuốc vừa vào mạch máu bỗng rát, tim cũng nhói theo. Mỗi lần hóa trị mạch máu con đen luôn. Thuốc vào xong con không ăn được gì, mỗi ngày uống cả 100 viên thuốc. Con dần gầy gò xanh xao. Mỗi tuần lên bệnh viện 1 lần tiêm kênh tủy rất đau đớn. Trước khi tiêm, con đọc kinh xin Mẹ ban cho con sức mạnh, và dù từng đợt tê dại con vẫn chịu

đựng, không kêu ca. Các bạn con luôn nói con thật mạnh mẽ nhưng con biết con là kẻ yếu đuối, nếu không có chuỗi Mân Côi và những người thương con cầu nguyện thêm sức mạnh cho con thì con đã ngã quỵ từ lâu. Vì quá yếu không chịu thêm được hóa trị nên anh chị chuyển sang thuốc nam. Từ Bình Dương xuống Bà Rịa cứ có thuốc là con khỏe, không có con lại đau.

Thời gian ở Bà Rịa, con dậy đi lễ được mỗi ngày và luôn yêu mến Mẹ. Mẹ thương cho biết bao ân nhân đến xây cho chị con nguyện 1 căn nhà. Và còn nhiều hồng ân nữa. Sức mạnh của chuỗi Mân Côi thật to lớn, con chỉ có lần hạt 50 kinh mỗi ngày mà nhà con hộ nghèo mà con có thể đi hết bệnh viện từ bắc vào nam, khám được nhiều thầy. Trong khi con chẳng bao giờ xin Mẹ điều đó. Con chỉ biết phó thác cho Mẹ thôi.

Vì không chữa dứt được nên con về quê với cha mẹ. Khí hậu miền Trung khắc nghiệt nên con rất đau không thể đi lễ được. Nhiều lúc con rất ngại đi ra ngoài, vì ở quê con, người ta sợ hãi những người bị ung thư. Con rất chán nản và thất vọng, không phải vì con có bệnh, mà vì con bệnh thể mà cha con cũng không chịu sửa đổi đời sống, tính tình càng ngày càng tệ hại và khô khan hơn. Con lần hạt mỗi ngày 100 kinh và đọc kinh gia đình Thánh Tâm Chúa với Mẹ khi đến phiên.

Vì lời nguyện "Lạy trái tim của Đức Mẹ Maria, xin dẫn đưa chúng con đến với Chúa Giêsu" mà nhờ Mẹ con đã đến với Chúa. Hôm đó con cầm đọc quyển sách "Thông Điệp và sùng kính Lòng Thương Xót Chúa", và không hiểu sao con tập đọc kinh lần chuỗi Lòng Thương Xót. Ban đầu con đọc 10 kinh, bất cứ lúc nào con rảnh. Sau đó là 50 kinh, con đọc theo sách lúc 3 giờ, ngày nào cũng đọc.

Thú thật lúc đó, con không biết lần Chuỗi Lòng Thương Xót thì có tác dụng gì, chỉ là đọc vậy thôi, con cũng không có lòng sùng kính cho lắm. Thêm nữa trong gia đình cha mẹ bất hòa, mẹ thì vất vả, cha thì suốt ngày rượu, ngủ rồi đi chơi, con thì đau đớn, nhắm mắt trong mùi rượu và tiếng chưởi, mở mắt cũng trong mùi rượu và tiếng chưởi nên con sinh cực đoan. Con lấy dao cứa tay, và uống thuốc 3 lần để tử tử, nhưng chưa lần nào thành cả.

Từ tháng 7/2015 con đọc kinh Lòng Thương Xót, siêng năng lần hạt Mân Côi để xin Chúa sửa đổi đời sống cho cha con mà không được. Ma quỷ xúi con bỏ lần hạt lần chuỗi rất nhiều lần. Anh út con về thăm gia đình, thấy con đang đọc kinh Lòng Thương Xót, anh nói: "Mi tin chi thứ mơ hồ rứa?" làm con nản luôn.

Con có ác cảm với cha con, sợ hãi, khi mở miệng nói chuyện thì chỉ có cãi vã thôi. Con thất vọng nói với Chúa sao con cầu nguyện riết không được. Rồi còn xin Chúa cắt con hoặc cắt cha con đi, không thì con mất linh hồn. Cả mẹ con cũng chán nản xin Chúa cắt mẹ về.

Nhưng phép lạ đã đến, cha con đi bệnh viện về thì bỏ rượu, không khí trong gia đình cũng hòa hoãn hơn. Thêm nữa cha con có lòng sùng kính Lòng Chúa Thương Xót và đi làm Lòng Thương Xót rất sốt sắng. Kỳ lạ hơn là cha con biết xắt rau chuối giúp con. Con vui lắm nói với Chúa "chỉ như thế này là được".

Nhưng khoảng 1 tháng sau vì thèm rượu quá nên cha lại uống rượu, tình hình tệ hơn là cha con vừa uống thuốc tây vừa uống rượu. Vào thứ 6 Lòng Thương Xót, Chúa đã gọi cha con về rất nhanh và bình an. Khi con kêu tên cực cực trọng 3 lần, trong trạng thái vô thức và đã nhắm mắt, cha con đã mỉm cười thật tươi và ra đi. Khi đó con biết, Chúa đã cứu linh hồn cha con.

Con không buồn chút nào cả mà chỉ tạ ơn Lòng Thương Xót Chúa. Sau khi cha con mất được 2 tuần, chị dâu con sinh cháu thứ 2. Gia đình nội ngoại rất lo lắng vì bác sĩ bảo nước ối nhiều quá, chị con lại thuộc dạng người khó sinh, sợ bé thứ 2 lại như bé thứ nhất. Con và mẹ cùng dâng ngoại nhà chị cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Hôm sau, thứ 7 chị con đi sinh và sinh rất nhanh, hai mẹ con đều rất khỏe mạnh.

Nhưng chuyện đáng buồn xảy ra là khi sống cha con đã gây chia rẽ giữa anh em đảng nội và mẹ con, khi đi rồi vẫn gây chia rẽ lớn hơn vì những lời nói xấu nói hành khi còn sống. Chỉ vì vài đồng tiền nhỏ không đáng gì mà người ta chửi mẹ con, lại còn kéo cả các anh chị của con ở miền nam vào gây chia rẽ giữa gia đình con. Trong dịp tình cờ, anh hai con đưa về cho con CD 20 bài giảng Lòng Thương Xót của cha. Nhưng vì nhà con không có đầu đĩa nên con không xem được. Hôm sau không hiểu sao con nhớ mang máng tên cha là Giuse Trần Đình Long nên con vào google trên điện thoại tìm. Biết được facebook và trang web muoichodoi.info con đã vào tải các bài giảng cho con và mẹ con nghe. Chúa thánh hóa, nghe xong 1 bài, con tải thêm 10 bài, rồi nghiện quá lên net tải luôn CD từ vol 1 đến vol 10 về nghe.

Nay mẹ con con đã có thêm Lòng sùng kính Thánh Tâm Chúa và siêng năng lần chuỗi hơn nữa. Khi sự việc cãi vã xảy ra, con đã khóc rất nhiều không phải với người ta, mà con lên nhà nguyện khóc và tâm sự với Chúa và Mẹ. Chúa thương cho con được nghe các bài giảng trước khi con chịu sự đau khổ đó, nên con không ngã lòng và vững tin vào Chúa hơn.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho con thêm sức mạnh để chịu đau đón thêm nhiều hi sinh đẹp lòng Chúa.

Xin Chúa và Mẹ gìn giữ và ban thêm nhiều sức khỏe cho cha và cho cộng đoàn thêm lớn mạnh, tràn đầy tình yêu.

Con Anna Thu Hương

**Trang thơ của Đỗ Văn Tích*

GIÁO ĐIỂM TIN MỪNG

Đ
ơn sơ một nếp nhà thờ
Mái tôn, ghé đá... chiều mơ nắng vàng.
Đến cùng Cha để thở than
Xin Ngài chúc phúc, xua tan muộn phiền.
Hàng hàng lớp lớp con chiên
Không phân tôn giáo khắp miền về đây.
Lòng Thương Xót Chúa như mây
Thành mưa ân sủng đổ đầy trên ta.
Tình yêu Thiên Chúa bao la
Những ai tín thác, thiết tha nguyện cầu.
Hong ân của Chúa thấm sâu
Chữa lành bệnh tật, khổ sầu, oán than.
Đến đây lòng trí bình an
Đến đây rũ bỏ trần gian tội tình.
Đến đây mình lại gặp mình
Cùng nhau ca tụng uy linh Con Trời.
Ngày xưa thập giá máu rơi
Đôi Can-vê chết tả toại xác phàm.
Hi sinh gánh tội trần gian
Máu cùng Nước đã tuôn tràn như mưa.
Cúi đầu, mắt lệ nguyện thưa
Mở Lòng Thương Xót sớm trưa đỡ dần.
Đến đây kín mức hồng ân
Đến đây để nhận rõ thân phận mình.
Chiều giáo điểm, tiếng cầu kinh
Trên tay tràng hạt, môi xinh thầm thì
Maria - Mẹ từ bi
Đến Chúa, có Mẹ phù trì, đỡ nâng.
Muôn lòng như nước triều dâng
Cùng Mẹ nói tiếng" xin vâng" trọn đời.

**Trang thơ*

Giáng Sinh Ca

"Con xin đức tin Chúa ở trên trời
Chúa ở trên trời ban phước, ban ân..."

*Đ*êm Giáng Sinh rực rỡ ánh đèn màu
Ngàn sao trời lấp lánh suốt canh thâu
Chen vai nhau trong dòng người phố hội
Vẳng bên tai ngàn, vạn tiếng nguyện cầu.!

*Giáng Sinh rồi, đức Chúa trong hang sâu
Những hài đồng, thiên thần trong cánh trắng
Cùng hân hoan bên kiệu hoa rực sáng
Rước Chúa về với ngàn vạn chúng sinh.!*

*Rợp trời sao đèn màu sáng lung linh
Lời giảng đạo - Cha lan truyền khắp nẻo
Chúa cứu rỗi những linh hồn lạc lối
Ban phước lành cho cuộc sống con Chiên.!*

*Lời nguyện cầu - xin cuộc sống bình yên
Và hạnh phúc cuộc đời trong tay Chúa
Trên cao xanh Chúa có nghe: Nức nở
Tiếng ghen ngào của nhân thế dương gian!*

*Chuyên mục: Mỗi Tháng Một Chuyện

(viết cho tháng 11)

KHÔNG ĐỢI TUỔI

Đời người! Có ngày bước vào đời ắt có ngày phải ra đi. Ngày sinh ra có đó nhưng ngày chết không ai biết trước. Chuyện sống chết là của Đấng Tạo Hóa, thụ tạo chỉ vui vẻ sống ngày nào hưởng ngày đó, tùy vào Đấng nhào nặn ra mình thôi!

Đứa trẻ con của hai vợ chồng thân quen được sinh ra, lớn lên được 5 tuổi. Bỗng một ngày kia, cháu sốt, nhập viện được vài tuần, rồi ra đi mãi mãi. Gia đình ngậm ngùi xót thương...

Người cha kể lại cho tôi hoàn cảnh bi đát của gia đình anh, đó là chuyện cô con gái 15 tuổi. Bé đang đi học bình thường, bỗng dưng đến ngày kia, bé sốt, cha mẹ đưa bé nhập viện. Sau 2 tuần lễ chống chọi với cơn sốt, bé ra đi vĩnh viễn. Gia đình anh sốc đến cực độ nhưng rồi đúng 1 năm sau, Chúa lại ban cho anh chị một cháu khác, tạm gọi là thay vào nỗi đau, cũng như lấp vào chỗ trống vắng của gia đình.

Bé cháu năm nay vừa bước vào tuổi thần tiên. Vì cha mẹ là nhà giáo, cháu cắm đầu cắm cổ học để mọi người khỏi cười chê. Ham học như thế, có những hôm chẳng nhớ mình đã ăn chưa, đã đến giờ ngủ chưa... Và rồi, những cơn đau đầu ập đến. Bé cứ nghĩ là vì học nhiều nên đau đầu, chẳng có gì đáng ngại, không cần đi khám sức khỏe. Cứ

lướt qua, lướt qua, và rồi một ngày kia, đi bác sĩ kiểm tra, kết quả thật đau lòng: bé bị ung thư não!

Với kết quả như vậy, bác sĩ bảo bây giờ không mổ cũng không được và mổ cũng không có khả năng lắm, bởi lẽ chứng bệnh này hết sức đặc biệt. Cách đây vài tuần, bé đã mê man 3 ngày không biết gì nữa. Trong tiếng nấc nghẹn ngào, cháu bảo mạng sống của cháu giờ chỉ tính tháng tính ngày thôi chứ không còn tính năm nữa!

Buồn đau khi nghe tin dữ ấy nhưng đành chịu, vì ngoài tầm tay của gia đình, của đội ngũ bác sĩ giỏi... Thế là cứ chờ và cứ đợi đến ngày cuối đời của cháu trong đau buồn của phận người.

Mới đây thôi, một vị bác sĩ chuyên môn khá giỏi của một bệnh viện lớn cũng đã ra đi vì chứng ung thư não. Khi phát hiện ra bệnh, vị bác sĩ này nghiên cứu tỉ mỉ và thu thập tất cả các thông tin về bệnh của mình và gửi sang Pháp để nhờ các bác sĩ quen biết hỗ trợ, nhưng vẫn không tìm ra giải pháp nào cho căn bệnh mà vị bác sĩ khá trẻ này đang mang. Sau một thời gian vắng, vị bác sĩ 41 tuổi đời này đã ra đi để lại niềm thương nỗi nhớ cho gia đình, bạn bè, đồng nghiệp và cả những bệnh nhân mà bác sĩ đã tận tình chăm sóc khi còn sinh thời. Cả bệnh viện gần như tiếc nuối cho một vị bác sĩ vừa giỏi vừa có tấm lòng với những bệnh nhân nghèo...

Có lẽ đây chỉ là vài ba trường hợp mà tôi có dịp tiếp xúc, gặp gỡ, quen biết mà nay đã ra đi hay đang đón chờ cái chết từng ngày.

Thật ra chẳng có gì mới lạ, bởi lẽ sinh tử là chuyện của Đấng Tạo Hóa.

*“Tính tuổi thọ trong ngoài bảy chục,
Mạnh giỏi chẳng là được tám mươi,
Mà phần lớn chỉ là gian lao khổ nhọc,*

Cuộc đời thấm thoát chúng con đã khuất rồi”.

(Tv 89, 10)

Thánh vịnh 144, câu 4 nhắc ta:

*“Ấy con người khác chi hơi thở,
Vùn vụt tuổi đời tựa bóng câu”.*

Không chỉ vài đoạn Thánh vịnh như thế này nhắc ta về sự sống, về cái chết của con người nhưng phảng phất và trải dài trong cả Thánh Kinh. Ngay trong những biên cố đời thường, ta vẫn thấy hạn chế của con người trước sự sống. Cái chết đến vào lúc con người không ngờ, vào giờ con người chẳng biết.

Nhìn những biến cố như thế không phải để ta bi quan, chán nản, buồn xuôi nhưng để thấy cái phận người hạn hẹp và mong manh của kiếp người. "Hôm nay, người người vui cười, rồi mai đây lệ rơi, đời là giấc điệp qua mau, nuối tiếc chi bóng sầu..." Tâm tình bài hát tiền đưa nhắc nhở phận của con người là như vậy.

Khi nhìn về phận người, về sự sống, về sự chết như vậy, ta nhìn lại cái phận người nhỏ bé và mong manh để kịp nhận ra rằng cuộc đời ta hết sức vắn vỏi, và hãy sống thật đẹp với những ngày tháng đang có. Và, trong cái đẹp nhất của đời người vẫn là tình yêu thương, vẫn là lòng mến mà Thiên Chúa đã trao ban và mời gọi. Hãy yêu nhau đi khi còn có cơ hội, để lỡ may cơ hội vụt mất, ta không kịp yêu thương cũng là điều đáng tiếc.

Đâu ai biết mình sẽ sống được bao năm, bao tháng, bao ngày trên cõi đời này, để rồi phải bận lòng và tính toán thiệt hơn. Biết đâu được, ngày hôm nay là ngày cuối cùng của ta trên cõi này thì sao?

*Người Đồng Hành
Giáo Điểm Tin Mừng*

*Thay lời kết Tập San Số 01-tháng 12/2016

THÁNH THỂ Bánh Của Người Khổ Đau Phiền Muộn

Tôi cũng như bao người khác, tôi thích mưa, thích ngắm nhìn và thả trôi những dòng suy nghĩ vô tận trong màn mưa giá buốt, khẽ khàng đan những ngón tay vào nhau, nhìn qua ô cửa sổ vào đêm mưa tĩnh mịch nơi Giáo Điểm heo hút này. Sài Gòn dạo này không thiếu những cơn mưa, không quá ồn ào nhưng đủ để tôi cảm nhận được Sài Gòn không bỏ rơi tôi một mình ở đây qua từng cơn gió thổi... Tôi hướng ánh mắt lên linh đài Chúa thương xót, Người nhìn tôi, tôi nhìn Người và tôi lịm đi trong Thánh Thể ngày ấy. Ngày mong mỗi được trở về quỳ trước tôn nhan Người cách nay hai mươi lăm mùa mưa...

*T*hánh Thể được gọi là “Bánh của người khổ đau phiền muộn”. Quan niệm này vừa muốn nói đến tính hiến tế của sự chết của Đức Giêsu trên thập tự, vừa muốn phản ánh nguồn gốc của bánh không men Lễ Vượt Qua của dân Chúa trong thời bị áp bức lưu đày. Đối với dân Do Thái, bẻ và chia sẻ bánh không men là cách để họ tưởng nhớ cánh tay

dùng mạnh của Thiên Chúa đã đem họ thoát khỏi cảnh nô lệ lầm than. Trong thời đại ngày nay, điều kiện sống khôn khổ của người bị cưỡng bức lao động, nạn thống trị và bách hại vẫn còn đeo đuổi cuộc sống của người nghèo khổ. Chúng ta hãy nghĩ đến tình trạng sống của người di dân phải bỏ quê hương làng mạc đến thành phố tìm công ăn việc làm, đến những người ướt đầm mồ hôi đầu tắt mặt tối, ra sức làm tăng ca 14-16 tiếng một ngày trong các công ty nước ngoài, đến bao nhiêu người đang bị đưa vào cái bẫy của một nền kinh tế bất công không mấy may chú ý đến yếu tố con người. Khuôn mặt của các Pharaon xưa, ngày nay phản ánh trên những ông chủ của những tập đoàn đa quốc gia đang thu về những lợi nhuận kếp xù trong việc dựng xây những kim tự tháp hiện đại bằng mồ hôi xương máu của người nghèo. Mừng lễ Vượt Qua với bánh không men, bánh của kẻ khôn khổ ưu phiền, là để tưởng nhớ cái đêm mà Thiên Chúa giải thoát dân Người khỏi xiềng xích nô lệ, đem lại tự do cho họ.

Ngôn sứ Isaia nhắc nhở dân Do Thái rằng Thiên Chúa chẳng ưa gì cái lối thờ phượng rỗng tuếch, những lời kinh sáo vẹt, gào lên trong những hành vi sám hối, và rồi kết thúc với những cuộc cãi cọ tranh dành ẩu đả nhau. “Cách ăn chay mà Ta ưa thích chẳng phải là thế này sao : mở xiềng xích bạo tàn, tháo gông cùm trói buộc, trả tự do cho người bị áp bức, đập tan mọi cùm gông? Chẳng phải là chia cơm cho người đói, rước vào nhà những người nghèo không nơi cư ngụ; thấy ai mình trần thì cho áo che thân, không ngoảnh mặt làm ngơ trước người anh em cốt nhục ? ... Nếu người loại khỏi nơi người ở, gông cùm, cử chỉ đe dọa và lời nói hại người, nếu người nhường miếng ăn cho kẻ đói, làm thỏa lòng người bị hạ nhục, thì ánh sáng người

sẽ chiếu tỏa trong bóng tối, và tối tăm của người chẳng khác nào chính ngộ” (Is 58, 6-10).

Isaia kêu gọi dân thay lòng đổi dạ, thay đổi cách ăn nết ở. Thông điệp của ngôn sứ rất rõ ràng : Chúa chỉ quan tâm đến người nghèo, kẻ bị áp bức. Đức Chúa đem lại cho dân nguồn hy vọng và chỗ nương thân : “Những kẻ hèn mọn nhất sẽ được nuôi dưỡng, và những người nghèo khó sẽ được nghỉ ngơi an toàn” (Is 14, 30). Dưới con mắt đức tin của chúng ta, Thánh Thể là sự kiện toàn của những lời ngôn sứ xưa kia : “Lạy Đức Chúa, Ngài là Thiên Chúa của con, con suy tôn Ngài, con xưng tụng danh ngài, vì Ngài thực hiện những kỳ công, những chương trình tự ngàn xưa thật là bền vững ... Quả thật Ngài là chôn dung thân lâu dài cho người hèn yếu, là nơi nương náu cho kẻ khó nghèo khi gặp bước gian truân ... Ngày ấy, trên núi này, Đức Chúa các đạo binh sẽ đãi muôn dân một bữa tiệc: thịt thì béo, rượu thì ngon” (Is 25, 1.4.6).

Từ lúc mới sinh, Giêsu đồng nhất mình với người nghèo và người đói khổ. Sinh ra tại Bethlehem, có nghĩa là “nhà chất đầy bánh”, và đặt nằm trong máng cỏ, trẻ sơ sinh này là “Bánh đích thực từ trời xuống đem lại sự sống cho thế gian” (Ga 6, 33).

Chúa Giêsu bắt đầu rao giảng Nước Chúa bằng những lời của ngôn sứ Isaia : “Thần Khí Chúa ngự trên tôi, vì Chúa đã xức dầu tấn phong tôi, để tôi loan báo Tin Mừng cho kẻ nghèo hèn. Người sai tôi đi công bố cho kẻ bị giam cầm biết họ được tha, cho người mù biết họ được sáng mắt, trả lại tự do cho người bị áp bức, công bố một năm hồng ân của Chúa” (Lc 4, 18).

Luca kể khi vừa tròn 40 ngày chay tịnh, Chúa Giêsu thấy đói. Người bị cám dỗ biến những hòn đá thành bánh để thỏa mãn cơn đói, dùng quyền năng và vinh quang để làm

nhẹ bớt tình trạng yếu hèn của mình. Tin Mừng Chúa Giêsu công bố là tin mừng trực chỉ cho người nghèo, kẻ hèn mọn, người tàn tật, kẻ bị áp bức. Họ chính là dấu chỉ của thời Messia. Chúa Giêsu trả lời cho những người được Gioan Tẩy Giả sai đến : “Các anh cứ về thuật lại cho ông Gioan những điều mắt thấy tai nghe : người mù được thấy, kẻ què được đi, người cùi được sạch, kẻ điếc được nghe, người chết chỗi dậy, kẻ nghèo được nghe Tin Mừng, và phúc thay người nào không vấp ngã vì tôi” (Lc 7, 22).

Trình thuật Tin Mừng về việc hóa bánh và cá ra nhiều là bản tóm tắt sự hiểu biết của Giáo Hội sơ khai về Thánh Thể. Chúa Giêsu cầm lấy chiếc bánh có sẵn, ngược mắt lên, đọc lời chúc tụng, và phân phát cho mọi người hiện diện. Á Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II viết trong “Thảm kịch khốc liệt của nạn đói” (The Great Tragedy of Hunger) : “Từng đoàn lũ người đang chết đói, trẻ em có, phụ nữ có, người già cả, kẻ di dân, người tị nạn, người thất nghiệp. Họ đang hướng về chúng ta mà kêu la thảm thiết, trông mong chúng ta nghe được tiếng họ. Làm sao chúng ta có thể bịt tai, ngoảnh mặt làm ngơ, chẳng làm một cái gì với 5 chiếc bánh và 2 con cá mà Chúa đặt vào trong tay chúng ta? Nếu mỗi người góp một cái gì, tất cả chúng ta đều có thể làm một cái gì đó cho họ. Dĩ nhiên việc này đòi hỏi chúng ta phải có những hy sinh, phải có một sự quay về trong sâu thẳm tâm hồn.”

Nhằm chuẩn bị cho niên thiên kỷ thứ ba, Đức cố Gioan Phaolô II còn viết : “Năm 2000 sẽ là năm đặc biệt của Thánh Thể : trong bí tích Thánh Thể, Đức Giêsu Đấng Cứu Chuộc đã nhận máu thịt từ cung lòng Đức Maria cách đây 20 thế kỷ, vẫn tiếp tục ban thân mình làm suối nguồn ban phát sự sống cho nhân loại.” Nhắc lại lời trong Tin Mừng Đức Giêsu đến để “rao giảng Tin Mừng cho người

nghèo khó” (Mt 11, 5; Lc 7, 22), Đức Thánh Cha nêu lên câu hỏi : “Làm sao chúng ta không đặt tầm quan trọng hơn trên sự chọn lựa ưu tiên hàng đầu của Giáo Hội là cho người nghèo và người bị bỏ rơi bên lề xã hội ? Thực tế, phải nói rằng trong một xã hội đầy mâu thuẫn, bất công trong đời sống kinh tế và xã hội, như xã hội chúng ta đang sống, thì sự dấn thân cho công lý và hoà bình là điều kiện cần thiết cho việc chuẩn bị và cử hành năm toàn xá. Theo tinh thần của sách Lêvi (Lv 25, 8-12), người Ki-tô hữu sẽ lên tiếng nhân danh tất cả người nghèo khó trên trần gian. Công bố Năm Thánh là thời gian thuận tiện để giảm bớt hoặc xoá toàn bộ nợ nần giữa các quốc gia, số nợ này đang đe dọa trầm trọng tương lai của nhiều nước.” (Xem Trước Thềm Thiên Niên Kỷ III; Bức tông thư của Gioan Phaolô II).

Phương tiện truyền thông xã hội đã làm cho thế giới chúng ta thành nhỏ bé hơn. Không thể nào mà chúng ta không nghe được tiếng kêu la của hàng hà sa số con người đang sống trong cảnh cơ cực. Thế nhưng, sự ào ạt nhồi nhét thông tin cũng làm cho chúng ta thành tê cứng : những nỗi khổ đau do sự nghèo đói gây ra vẫn xa lạ đối với chúng ta. Đó chỉ là vấn đề của những người khác! Nó làm cho chúng ta thành những khán giả bàng quan trước những gì đọc được qua báo chí, thấy được trên những kênh truyền hình.

Làm sao chúng ta có thể sống chai lì trong bất công mà không cảm thấy có một chút trách nhiệm nào để đánh đổ nó? Sống trong tình trạng như thế, làm sao chúng ta có thể cử hành Thánh Thể, cử hành mẫu nhiệm hiệp thông với Thiên Chúa và với anh chị em chúng ta, chứ chưa nói đến việc đáp ứng cho các nhu cầu của họ.

Thánh Thể hiệp nhất gia đình nhân loại, mời gọi mỗi người sống không rào cản, hưởng được sự phân phối hợp

tình hợp lý của cải vật chất. Đức cố Gioan Phaolô II khẳng định : “Vậy, giáo huấn cũng như những việc làm đã có từ xưa của Giáo Hội đều nói lên xác tín rằng do bởi thiên chức của mình, Giáo Hội cùng với các thừa tác và mỗi một thánh viên của Giáo Hội, có trách nhiệm cất đi nỗi khổ đau của con người dù họ ở gần hoặc ở xa, không chỉ với những gì đầy dư mà còn với những gì chỉ vừa đủ cho mình” (Quan tâm về một trật tự xã hội, Gioan Phaolô II).

Cũng như Giáo Hội tiên khởi, Giáo Hội chúng ta ngày nay có nhiều thành kiến đối với người nghèo, người cơ cực. Thánh Phaolô lên án tình trạng này của giáo đoàn Côrintô : “Khi anh em họp nhau, thì không phải là để ăn bữa tối của Chúa. Thật vậy, mỗi người lo ăn bữa ăn của mình trước, và như thế, kẻ thì đói, người lại say. Anh em không có nhà để ăn uống sao? Hay anh em khinh dể Hội Thánh của Thiên Chúa và làm nhục những người không có của?” (1Cr 11, 20-22).

Thư của thánh Giacôbê cũng lên án thiên kiến Giáo Hội dành cho người giàu có, và yêu cầu người tín hữu không được có một thiên kiến nào : “Nào Thiên Chúa đã chẳng chọn những kẻ nghèo khó trước mặt người đời, để họ trở nên người giàu đức tin và thừa hưởng Vương Quốc Người đã hứa cho những ai yêu mến Người hay sao? Thế mà anh em, anh em lại khinh dể người nghèo!” (Gc 2, 5)

Từ gần 2000 năm, Lời Thiên Chúa đã trở thành nhục thể và ở lại giữa chúng ta cho đến ngày hôm nay. Sống giữa chúng ta, đồng hành với chúng ta, Đức Giêsu đã tỏ hiện tình yêu của Thiên Chúa Cha đối với người nghèo và những thành viên bị bỏ rơi trong gia đình nhân loại. Nhưng thế gian đã không nhìn nhận Người. Quyền lực thế gian đã xua đuổi Người, đã hành hạ và đóng đinh Người trên thập tự. Hơn thế nữa, bằng hy tế của Thịt và Máu đổ ra, Chúa Giêsu

còn chứng tỏ cho chúng ta biết tình yêu Chúa đối với chúng ta thật kỳ vĩ lạ lùng.

Ngày nay, trên mặt đất này, Chúa Giêsu vẫn đồng hành với chúng ta trong những mảnh đời khổ đau của những con người bị khước từ, bị bách hại, cũng như trong cuộc đời của những Kitô hữu trong Giáo Hội đang sống Tin Mừng được Chúa Giêsu công bố cho người nghèo khó. Người muốn chúng ta là cánh tay, là đôi mắt, là tiếng nói, là khuôn mặt, là con tim của Người để làm cho người nghèo và tất cả mọi người trên trần gian này biết là họ được Thiên Chúa vô cùng quý trọng yêu thương. Người ban quyền năng Chúa Thánh Thần và gửi chúng ta đến sống với người nghèo. Chúng ta không chỉ thỉnh thoảng đến thăm viếng họ, không chỉ đến để xem xét các vấn đề của họ và giúp họ cải tiến điều kiện sinh sống của họ, không chỉ đến để bố thí cho họ, nhưng để sống với họ bằng một giao ước thực sự của tình liên đới.

Thánh Thể là nhiệm tích của những cách thức hiện diện này của Đức Kitô. Thánh Thể đòi buộc chúng ta phải tin rằng Thiên Chúa Toàn Năng và Hằng Hữu đang hiện thân trong người bé mọn, trong kẻ yếu đuối, trong người đang bị đọa đầy khổ cực trên trần gian này, buộc chúng ta phải tin rằng sống với họ, tức là sống với Thiên Chúa.

Lạy Cha, chúng con xin tôn vinh Cha là Chúa cả muôn loài. Cha đã lấy lòng nhân ái của Cha đổ tràn mặt đất để thỏa mãn mọi nhu cầu của chúng con. Cha đã dạy chúng con không cần phải lo sống cách nào, lấy gì mà ăn mà uống mà mặc. Xin Cha ban cho chúng con đức tin kiên vững vào tình yêu quan phòng của Cha mà tin chắc rằng Cha đã lo sẵn cho chúng con mọi điều cần thiết. Như người mẹ hằng chăm sóc nuôi dưỡng chúng con, Cha đã dạy chúng con trước hết lo cho sự sống trong Nước Cha, một sự

sống công minh liêm chính, rồi tất cả sẽ được ban cho chúng con cách dư đầy.

Chúng con đến trước mặt Cha đây, đức tin còn quá yếu. Chính vì quá yếu trong đức tin, chúng con không đủ lòng quảng đại chia sẻ lương thực, tiền bạc để người đói khát, cơ cực có chút gì ăn đỡ dạ. Chúng con xin thú nhận mình là những con người ích kỷ chỉ biết mình, thường nghĩ rằng những người thiếu may mắn kia phải tự mình xoay xở theo cách của họ. Giống như các môn đệ ở Bethsaida, ngày nay chúng con chỉ lo những gì mình có thể làm, hoàn toàn chẳng thấm vào đâu trước cảnh gần 800 triệu người đang sống trong đói khổ, đang thiếu dinh dưỡng, những người đang vật lộn để được sống qua ngày.

Lazarô đang gõ cửa nhà chúng con, đang hiện thân nơi bao nhiêu người ước mong chỉ được ăn những mảnh vụn rơi từ bàn ăn của chúng con. Chúng con cần phải nhớ các ơn lành hứa ban cho kẻ đói ăn, cho kẻ khát uống, tiếp đón khách đỗ nhà và thăm viếng kẻ liệt lao bệnh hoạn hay tù đày. Bất cứ một điều nhỏ mọn nào chúng con làm cho một người hèn mọn nhất cũng đem lại vinh quang cho chúng con.

Trong lúc chia sẻ Bánh Thánh Thể, xin Cha mở mắt, mở tai, mở lòng chúng con để nghe thấu được tiếng Cha đang kêu mời trong tiếng khóc than của người nghèo khổ. Amen

Viết cho ngày tròn 25 năm
(21/12/1991-21/11/2016)

TÍN THÁC

Đức Giám Mục Phaolô Bùi Văn Đọc - TGM Giáo phận Saigon
đến dâng lễ & làm phép Linh Đài Lòng Chúa Thương Xót tại Giáo Điểm Tin Mừng
nhân tháng 11/2016 - Kính Các Thánh & Cầu nguyện cho các Linh hồn